

Podmaniczky Szilárd

Hutchinson rugói

I. fejezet

Valentin csendesén aludt az ágyban, pedig ha tudja, mi vár rá, le se hunyja szemét az éjjel.

Odakint mintha csengő szólna, de Valentin továbbra sem mozdult. Ez a reggel hét utáni édes alvás.

Az előszobában halk párbeszéd indult, majd kopogtak.

Válasz nem érkezett, ezért Valentin házvezetőnője résnyire benyitott, és újra kopogott.

– Jó reggelt! – mondta az asszony

Valentin megfordult az ágyban, élesen, szeme sarkából nézett az asszonyra, mintha nem is aludt volna.

– Jó reggelt! – válaszolt, és várta a folytatást.

– Egy férfi keresi. Levelet hozott. Beengedjem?

– Hát vegye át tőle! – szólt rekedten Valentin.

– Már próbáltam. Azt mondja, csak személyesen adhatja át.

– Miféle szemérség ez? – az asszony háta mögött meglátta a magas, sovány férfit, aki türelmesen álldogált a hosszú levélpapírral.

– Egy pillanat! – mondta Valentin lustán. – Mindjárt összeszedem magam.

Fölküld az ágy szélére, megdörgölte a szemét, köntösbe bújt, a fürdőszobában kiöblítette a száját, a haját hátralökte, föltette szemüvegét, és kilépett az ajtón.

– Itt vagyok.

– Itt legyen szíves aláírni – mondta a férfi, fehér, csontos ujjával átadta a tollat, a füzetet fölemelt térdére helyezte.

– Így hullámos lesz az aláírás – Valentin elvette a füzetet, letette a cipős szekrényre, s három vonással alákanyarította.

A férfi átadta a levelet, köszönt és eltűnt.

Az asszony alázatosan bocsánatot kért, amiért ilyen aprósággal zavarta. Valentin csak legyintett, nem érdekes, benne van a lakbérben.

A levelet az íróasztalra dobta, és újra elterült az ágyon.

A levél bal felső sarkában nagy, színes ábrán állt a föladó neve. Valentin fölállt, elolvasta.

Külföldi, mondta magában. Mit akarnak már megint? Tízezer forintért adjam oda az összes novellámat? Vagy írjak kisregényt a Himnusz hallgatása alatt vért adók elmeállapotáról?

Egyiket se.

Nem értett a levélből egy szót sem, csak a dátumot a közepén, ami egy hónap múlva esedékes.

Valentin kifújta az orrát, tárcsázott. Fordító barátja délután háromkor ért rá.

A kávéházban finom füst szállt, a délutáni fény ferdén esett az asztalokra, a legyek az első szárnypróbálgatásoknál jártak. A sarokban idős férfi dohányzott, előtte középen szerelmespár, dzsúsztt ittak szívószállal, nem szóltak egymáshoz.

A pincérnő poharat törölt a pult mögött, Valentinnak még a cipőjét is megnézte.

Előbb a füstös terem végéből nyíló nemdohányzó felé indult, aztán mégis a bárpulthoz ült a pincérnő elé.

A nő nem jött zavarba, két poharat tett a pultra.

– Iszik velem egy pohár bort? – a pincérnő egy pakli cigit dobott az öngyújtó után.

– Köszönöm, nem dohányzom. Egy kávé kérek. A barátom majd szívesen iszik egy pohárral.

A pincérnő áttetsző rosét töltött a poharakba, aztán lefőzte a kávé, illata a füstbe keveredett.

Valentin körbenézett, a hosszú függönyök szürkén lógtak a padlóra, mögöttük széles léptekkel föltűnt a barátja. Hatalmas táska domborodott az oldalán, a csatok magasságában kirojtólódzott a pulóver.

– Üljünk le egy asztalhoz – mondta a fordító, akit Bennek hívtak.

– Most jó itt – válaszolt Valentin –, ez a te borod.

– Csincsin, arrivederci – emelte poharát a pincérnő, szőkés haja fehér gallérjára omlott.

Ben fölhúzta szemöldökét, aztán eltűnt a pohárban.

Valentin a pulton Ben elé tolta a levelet.

A pincérnő rágyújtott, kidobta a rágógumit a szemétkébe, a mosogatóra dőlve nézte a két férfit.

Ben szája lassan mozgott, elmerült a levélben.

– Kérhetek egy cigit? – kérdezte a levél végén.

A pincérnő odanyújtotta a Chesterfieldet, tüzet csapott alá.

– Ilyenkor van benned valami atyai – mondta Valentin –, ahogy kívársz. Nem gondolod, hogy esetleg érdekel, mi van a levélben?

– Kaptál egy ösztöndíjat – mondta Ben.

– Hogy? Milyen ösztöndíjat?

– Nem tudom pontosan, hol van, de német nyelvterület – folytatta Ben.

– De hát én nem tudok németül!? – értetlenkedett Valentin. – Fordítsd le nekem szóról szóra!

– Azt írja, hogy kedves XY, ez te vagy. Örömmel értesítjük, hogy Alapítványunk vendégül láthatja Windmühlében. Előzetesen tájékozódunk az ön országának irodalmi és kulturális szervezeteinél, s a közel kétszáz nevet tartalmazó listából azért választottuk ki, mert nem a fővárosban él, és nekünk ez roppant szimpatikus. Ösztöndíját egy hónap múlva (dátum) kezdheti meg városunkban, a Bergstrasse 18-as számú ház második emeletén kialakított lakásban. Kérjük, amennyiben elfogadja az ösztöndíjat, a mellékelt úrlapot töltsse ki és postafordulattal küldje vissza. Ha az ösztöndíjat nem fogadja el, arról telefonon értesítsen az alábbi számon (telefonszám), hogy mielőbb megtaláljuk a helyét betöltő méltó személyt. Dátum, aláírás. Vagyis nincs aláírás, csak az Alapítvány pecsétje. Azt mondja, utóirat: Kérem, az ösztöndíj célja rovatba azt írja be, hogy regény.

Valentin hátradőlt a bárskéken. A bárszék támla nélküli. Ben kapta el a karját, és húzta vissza a pulthoz.

– Mutasd, mikori a keltezés? – kérdezte Valentin, megigazította a nyakból lehúzott pulóvert.

– A múlt héten adták föl – mondta Ben, odatolta a levelet.

– Még egy kávét? – kérdezte a pincéernő.

Az utcán villamosok jártak, a forgalom gyorsan dugult a szűk utakon. A fákon apró levelek lógtak, Ben a táskában cigi után kutatott.

– Ez valami vicc – mondta Valentin. – Soha nem hallottam ilyen városról. A múltkor a Robi kapott egy faxot valamelyik angol elsőligás klubtól, hogy olvasták a cikkeit, és nagyon meg vannak elégedve, és szeretnék meghívni egy meccsre, aztán elbeszélgetni, mert szükségük lenne egy jó sajtósra.

– A Robi tud angolul?

– Tud. Két hétig készült, ruhákat vásárolt, hogy jobban nézzen ki, mikor a felesége a fax fölső szélén meglátta, hogy honnan küldték.

– Honnan? – kérdezte Ben, száraz dohányleveleket rázott ki a spanyol–francia szótárból, kifújta az orrát, és eltette.

– A másik szobából. A haverok – válaszolt Valentin.

– De nézd meg – forgatta a levelet Ben –, kinti a pecsét, ezt nem itt adták föl.

– Tudod, mit? – állt meg hirtelen Valentin egy hosszú, fekete történelmi szobor előtt, melynek félig ellőtték a lábát. – Hívd föl őket!

– Én? – csodálkozott Ben.

– Csak annyira, hogy tényleg létezik-e. Aztán leteszed a telefont, vagy azt mondod, hogy téves, az ambulanciát kerested – magyarázta Valentin, szemeiben a bizalmatlanság fényei vibráltak.

Valentin egy bútorbolt pénztáránál kétezer forintot váltott apróra. Az első fülkébe mindketten bemásztak, teletöltték a gépet apróval. Ben a papírról tárcszott.

– Kicsöng – mondta Ben, vártak. Nem vette föl senki. Ben lecsapta a kagylót, az apró a fülke kövezetén pattogva gurult szét.

– Jó számot hívtál? – kérdezte Valentin.

Barátja kicsapta az ajtót, s valami olyasmit mondott, hogy holnap találkozunk.

Valentin összeszedte az apró egy részét, a többihez nem fért hozzá egy telefonáló úriasszony pórázon futó kutyájától.

Beesteledett. Valentin vastag térképen feküdt az asztalnál, az olvasólámpa nem világította be az egésztestet, ide-oda csavargatta a forró lámpafejet.

Kopogtattak.

– Igen – Valentin föl sem nézett a térképből.

A házvezetőnő lépett be, tányéron illatos kalácsokat hozott.

Valentin hátrafordult, a sötétben csak az illatot érezte.

– Jöjjön nyugodtan – szólta Valentin, és visszafordult a térképre.

Az asszony az asztal szélére tette a tányért, összekulcsolta a kezét és várt.

– Elutazik? – kérdezte végül.

– Lehet – felelte Valentin, és még mindig nem nézett föl. Egy kalácsot a szájába tömött, morzsa nélkül elharapta.

– Biolisztból csináltam – mondta az asszony.

– Nagyon finom, vegyen nyugodtan.

– Köszönöm, én már ettem a konyhában.

Az asszony egyik lábáról a másikra állt, nyakát kissé megnyújtva átnézett Valentin válla fölött.

– Egyszerűen nem találok – mondta Valentin, mutatóujjával segítve elfáradt szemeit.

– Mit keres? – kérdezte az asszony.

– Windmühle, bár nem tudom, jól ejtem-e.

– Ez német – szólta az asszony.

– Német nyelvterület – egészítette ki Valentin.

Az asszony elvett a tányérról egy kalácsot, beleharapott. Valentin csodálkozva nézett rá, az előbb azt mondta, hogy már evett.

Az asszony soha nem étkezett Valentin társaságában, nem szerette, ha rossz fogai miatt bárki látja a kínlódását. De most valami történhetett vele, mert úgy harapta ketté a kalácsot, mint egy vasszöveget.

Valentin tétován az asszony lábára nézett. Új cipő volt rajta, pedig a házban mindig mamuszban járt. Piros és kék rovátkák indultak a cipő orra felől a boka irányába. Az asszony észrevette Valentin csodálkozó pillantásait, de bármennyire is szerette volna, nem tudta egyszerre mindkét lábát fölrántani a szoknyája alá.

És hát a szoknya, jegyezte meg végül magának Valentin. Éppen térd alá ért, körben széles fodrok, elől púposra tömött zseb.

Följebb már nem is mert nézni.

– Hosszú idő? – szólalt meg újra az asszony.

– Azt nem tudom, végül is, időt nem írtak.

– Akkor mit? – kíváncsiskodott tovább.

Valentin elmondta a levél tartalmát, vagyis amire emlékezett.

Mikor az asszony kilépett a szobából, újra maga elé húzta a német szöveget, s próbálta összevetni Ben fordításával. De igazából fogalma sem volt, melyik részt honnan olvasta ki.

Széthajtotta az úrlapot. Név, születési év, biztosan ezek. De mi az, hogy Sex? Ezt angolul írták volna? Na, mindegy, majd beírom, hogy heteroszexuális vagyok, gondolta Valentin, nem kell az ilyet titkolni.

De miért akarják ezt tudni?

Gyorsan átfutotta a rubrikákat, hátha van még néhány kirívó szó. A többit nem ismerte. Majd valahova ide kell az aljára írni, hogy regény.

De milyen regény?

Oda kell figyelnem, nehogy aláírjak valami marhaságot, gondolta Valentin. De nem fogom érteni, mit írok alá!

Kellett nekem angol tanulni német helyett!

A németesek mások voltak. Mind jól sportoltak. Az angolosok meg buliba jártak, ahelyett, hogy németet tanultak volna, gondolta Valentin.

Összehajtotta a papírokat, az íróasztal szélére tolt.

Bekapcsolta a tévét, süket fülekkel hallgatta a német csatornát.

Maga elé vonta a kalácsokat, s ekkor vette észre, hogy az egyikben vastag hitlerszalonna van.

Ben a szüleivel hatalmas kertes házban lakott.

Minden szobából lépcső vezetett az emeletre, ahol Valentin még soha nem járt. Csak azt látta, hol Ben anyja, hol az apja rohangál kosarakkal, táskákkal a lépcsőn.

Egyszer nyerítést hallott az emeletről, de Ben azt mondta, az apja imádja a westerneket. Máskor fél órán át lihegtek és nyögtek odafönt. Erre Ben: anyám imádja a pornót.

Valentin többet nem kérdezett.

Ott volt megint a levél az asztalon, Ben tollat markolt a kezében. Úgy tudta fogni, ahogy senki más. A toll hegye a gyűrűs- és a középső ujj között futott ki, törzsét nagyujjával szorította a mutatóra.

– Neved? – kérdezte Ben.

– Ne hülyéskedj már! Nem tudod?

– De, csak nem szeretném eltéveszteni. Nincs több példány az úrlapból.

– Talán nem is baj – mondta egykedvűen Valentin.

Ben elfordult a papírtól, hátradólt, kikapcsolta a tollat. A szemközti ajtó résznyire nyílt.

– Nem zavarok? – lépett a szobába Ben anyja.

– Nem – válaszolt kimerően Valentin.

– Valahol itt hagytam múltkor a konferenciáról készült dvd-t – mondta Ben anyja.

Odakint szél támadt, vékony ágak karcolták az ablakot. A levegőben tavaszi por szállt, betöltötte az orrlukákat.

– Na, mindegy – mondta az asszony –, akkor megnézek egy másik konferenciát – és azzal fölszaladt a lépcsőn.

Most Ben apja nyitott be.

– Fölment?

– Föl – válaszolt Ben.

– Meg fog vakulni – mondta a férfi, begombolta nyakán a felső gombot, az ajtó mögött kabátot suhintott a vállára.

– Ugyan, apa! – kiabált Ben a csukott ajtó felé –, tudod, hogy ez csak babona.

Valentin az emeleti szoba ajtaját nézte, a szél egyre erősebben rázta az ablakot.

– Tisztára Fellini – Valentin gyorsan letörölte szájáról ezt a mondatot.

Ben újra maga elé húzta a levelet, hátha rájön, hol tartott.

– Szóval? – kérdezte tanácstalanul.

– Nem tudok kimenni – válaszolt Valentin.

– Neked elment az eszed? – kérdezte Ben dühösen. – El akarod szalasztani életed nagy lehetőségét? Ezt meg fogod bánni!

Ben apja megjelent az ablakban, csak a feje látszott.

Kezével kitakarva a napot próbált benézni.

Valentin ott ült vele szemben két méterre, de látta a szemén, hogy nem látja. A körszakáll alját odacsípte a glettelés.

– Nem hagyhatok itt csapot-papot – magyarázta Valentin. – Hat sorozatom van folyamatban az újságoknál, három rovatom a megyében. És ki fogja addig fönntartani az albérletem?

– Senki. Föladod – válaszolta Ben, nagy köteg használt zsebkendőt vett elő, kiválasztotta a legjobbat és belefújta az orrát.

– Nem adhatom föl – mondta határozottan Valentin. – Szeretek ott lakni, a bére se túl magas.

– Van annyi pénzed, nem, hogy kifizesd előre! – magyarázta bennfentesen Ben, összehúzta a szemét, mint aki nem árul el titkokat. – Azért elég jól keresel.

– De meddig előre? Nem írtak dátumot.

– Kifizeted fél évre, a többit meg majd utalod.

Mintha golyó pattant volna az üvegen, s mintha Ben is mondta volna egyszer, hogy az apja gyakran verebészik.

– És a sorozatok? – kérdezte Valentin.

– Megírod előre. Mi az neked! Egy hét alatt meg tudsz írni száz oldalt. Négy hét, négyszáz oldal.

– De könnyen számolsz az én kontómra – fordult ellene Valentin.

– Én csak segíteni akarok.

Valentin előredőlt a fotelben, térdére könyökölt, s a nyaka táját pásztázta körme hegyével.

– Gyáva vagy – mondta végső érvként Ben.

Valentin meg se rezdült. Eszébe jutott, mikor önszántából leugrott egy ötméteres létra tetejéről.

– Töltsd ki a papírt, aztán majd meglátom – válaszolt Valentin.

Ben újra megmarkolta a tollat.

– A neved?

Valentin még aznap föladta a levelet légipostán.

Este gyors számtant tartott, lehetséges-e ilyen rövid idő alatt megírni a sorozatait.

Lehetséges, de vért fog izzadni.

Elővette a térképet, most a névmutatónál kezdte.

Windmühle.

Följegyezte a koordinátákat és visszalapozott.

A várost sárga vonallal jelölték körül, egy tó északi partjának csücskében feküdt.

Valentin külföldön se nagyon járt, nemhogy errefelé.

Megnézte a vasútvonalat, merre lehetne odajutni. Összevissza bolyongott az ujjja, egyszerűbb lesz az állomáson.

Hátradólt, a sötét ablakra húzott függönyt nézte.

De milyen regényt írjak én ott, morogta magában. Semmilyen ötlet nem jutott eszébe.

Vagyis egy régi, nagyon régi, de azt nincs értelme megírni, mert azt hiszik, hogy magáról írja. Hogy panaszkodik.

Az író egész életét végigdolgozta, de fogalma sem volt róla, hány példányban fogy, szeretik-e az emberek a könyveit. Csak kiadták. Soha semmilyen elismerést nem kapott, egyetlen díjjal sem jutalmazták. Pedig várta.

Mindig várta, hogy megszólal a telefon, s azt mondja valaki, gratulálok. Vagy jön egy levél, amiben elismerik a munkáját.

Most már nem ír, nagyon öreg.

Ül a hintaszékben, pokrócba csavarva, teát iszik és vár.

Megígérte, hogy nem fog meghalni.

Szemben a polcon ott vannak a könyvei, azokat nézi. Magát. Vagy magamagát.

Valentin összerántotta a függönyt, átöltözött a fürdőszobában, az ágyán föl-rántotta a takarót.

A lepedőn hatalmas, száraz folt.

A szemüvegért nyúlt, hogy megnézze, mégis mi lehet az.

II. fejezet

A vonat alkonyatkor indult a fővárosból, de mire kiért a házak közül, besötétedett.

Valentin kavargó gondolatok között nézte a sötét üvegtáblán elfutó fényeket.

Az Alapítvány levelét kabátja zsebében tartotta, mint legközelebbi bizonyosságot erről az útról.

De miért nincs aláírva? És hogy lehet az, hogy kétszáz emberből őt választották? Mit számít az, hogy valaki vidéken él vagy a fővárosban?

Egyikre se tudta a választ.

A kocsiban idős, alacsony asszony utazott vele, mackónadrágot viselt és cipzáros mellényt. Rádiót hallgatott két füldugóval. A szemei üresek és vizesek voltak, soha nem nézett rá. Hatalmas barna bőröndje Valentin feje fölött himbálódzott. Hogy tudta egyedül fölrakni? Valentin fekete bőröndje és hátizsákja az asszony feje fölött fért el.

A folyosóról időnként dohányfüst vagy erős parfümszag szivárgott a fölkébe.

Valentin lehunyta a szemét, s képzeletben a térképen követte a vonat útját.

– Jó estét! – mondta a kalauz, nagy huzattal tépte föl az ajtót. Széles, műanyag szemüvege nem illett az arcához. Az áttetsző, lila keretben nagyított szemgolyók pislogtak. A szeme sötét volt, akár egy kabátgomb.

Az asszony föl sem nézett, Valentin a meghívólevélbe hajtotta a jegyet. A kalauz minden oldalról megvizsgálta.

– Hová utazik? – kérdezte homályosan a kalauz.

– Windmühle – huhogta Valentin.

A kalauz végigmérte Valentin ruházatát, szájába harapott, s elgondolkozott. Mintha mondani akarna valamit, de nem biztos a dolgában.

Aztán szó nélkül visszaadta a jegyet, elment.

Valentin kezébe temette az arcát. Valamit biztosan félreértek, gondolta. Valamit észre kellett volna vennem, de elsiklottam fölöttem. Előbb-utóbb ki kell derülnie!

A vonat átlépett a határon, megállt.

Az esti peronon kevesen várakoztak, a forgalmista egyhamar sípolt.

Fiatal nő és idősebb férfi állt meg Valentin ajtaja előtt, beléptek. A férfi németül beszélt hozzá.

Valentin széttárta a karját, nem értem, mondta angolul. Mindketten leültek Valentinnal szemben. Csomag nem volt náluk, az arcuk pirosan fénylett.

Németül suttoztak.

Valentin belekortyolt az ásványvízbe, lehunyta a szemét, megpróbált aludni.

Amikor legközelebb kinyitotta a szemét, két fegyveres katona állt az ajtóban, útlevelet kértek. A férfival és a nővel németül, Valentinnal angolul beszéltek.

– Ismeri a nőt, együtt vannak? – kérdezte Valentint, aki csak a fejét rázta, aztán mégis rákérdezett.

– Miért?

– Így viszik át a lányokat – mondta a katona. – Szex – tette hozzá morcosan a másik.

Valentinnak a kérdőív jutott eszébe, s mintha egy pillanatra először értené, mi történik vele. Aztán mégse. Az érzés nem törte át a homályt.

Valentin órák óta várta a pirkadatot, nem tudott aludni, izgatott volt.

Mire Windmühlébe ért, egyedül maradt a kocsiban, kivilágosodott.

A csomagokkal lepattant a vonatról, elindult az állomás felé.

Megállt, mintha valamit fönt hagyott volna. Nem, minden itt van, gondolta, de mindaddig nem mozdult el, míg az elhaladó vonatablakon be nem látott az üres fülkébe.

Az állomás órája hat óra négy percet mutatott.

Túl korai még az idő, gondolta, biztosan nem jön ki elé ilyenkor senki az Alapítványtól.

Az állomás hatalmas épületében bolyongott a csomagokkal. Most jutott először eszébe, hogy körülnézzen, és az is, hogy itt van, megérkezett Windmühlébe.

Az üvegfalú váróteremben leült egy székre a csomagok mellé, várt. Hogy mire, azt maga sem tudta. Percek múlva találta ki, hogy nyolcig vár. Akkor kezdődik a hivatali idő.

Fáradt volt. Végre nem mozgott alatta az ülés. Elaludt.

A széken hátracsúszva feküdt, áll a mellkasába mélyedt, a szája csukva maradt, szemüvege az orrára szaladt. A teremben csend volt, az üvegfalon túl erősödött a forgalom.

Azt álmodta, hogy üvegfalú szobában, megvetett ágyban fekszik. Az ágyból közvetlenül a vasúti sínekre látni, melyeken galambok sétálnak. Ölében laptopja fekszik a takaró fölött, s az ágynemű finom illatáról ír, mikor nyílik az ajtó. A kalauz áll ott csípőre tett kézzel, hatalmas szemüvege mögött csóválja a fejét.

Valentin fölemelte a fejét. Ott ült az üvegfalú szobában.

Megdörgölte a halántékát, körbenézett, egyedül volt.

Előkotorta a meghívólevelet. Bergstrasse 18. Belebújt a hátizsákba és elhagyta az állomás épületét.

Az utcán éjszakai vihar nyomai, szélborzolta tócsák, derékből elhasadt facsemeték.

Az úton elvétve jártak autók, minden bolt zárva. Hétvége volt.

Valentin hidegnek és idegennek érezte a várost, nem ismert itt senkit és semmit, ám mégis úgy sétált, mint aki otthon van.

Legalább egy térképet küldhettek volna, gondolta.

A buszmegálló fülkéjében két fiatal lány, mellettük sovány fiú ült a padon, félliteres üvegből húzott nagyokat, aztán maga elé nézett.

Valentin a lányokhoz lépett.

– Merre találok a Bergstrasse 18-at? – kérdezte angolul.

Nem válaszoltak. Huncutul nevetgéltek, mintha valójában nem is az utca érdekelné Valentint, hanem a csajok.

Hogyhogy nem tudják? Egy ekkora városban? Vagy nem Windmühlében vagyok?

Valentin visszaidézte az állomás épületét, de nem látta maga előtt a kiírást. Akkor miért szállt le? Pedig ott biztos volt benne, hogy megérkezett.

A levegő melegegett, a forgalom erősödött. A kirakatokból ítélve a Belvárosban járt.

A zsebében összekotorta az aprót, térképet kért az újságostól.

Az árusnak újabb és újabb ötletei támadtak, hová rakta a térképet. Az utcát nem ismerte. Egyik kezével átfogta a vállát, a másikat szája elé emelte, de ez sem segített.

Valentin megigazította a hátizsákot, a bőrrönd ropogva görgött a fölszáradt aszfalton.

Szűk mellékutcán át megpillantotta a tavat, amely köré a város épült. Gondolkodás nélkül a part felé indult.

A vízparton nem járt senki. A tó áttetsző hullámai lustán futottak a betonszegélyig.

Levette a hátizsákot, leült egy stégre. Az este csomagolt három szendvics közül megette az egyiket.

Végül megette mind a hármat.

A vizet megitta a vonaton. Körülnézett, a stég széléről a jéghideg vízbe kortyolt.

A túlparton óriási, havas hegyek emelkedtek, rajtuk még téli napfény szikrázott, miközben a parton már langyos tavasz volt.

Sokáig maradt itt fekve. A hegyekből érkező zeppelein szállt át fölötte.

Némán úszott a magasban, gömbölyűen csúcsos orráról hosszú madzag szállt az ellenszélben.

A stég szélén zöld rézszobor magasodott. Tépett, elnagyolt alakja sellőt vagy vízitündért formázott.

Belebújt a hátizsák kantárjába, mikor sétáló pár érkezett a partra, s egyenesen felé tartottak.

A férfi magas volt, ősz, nyugodt vonásai mögött résnyire húzott szemekkel figyelt, olykor a nőre pillantott, aki fiatal volt és alacsony, arca kerek, ázsiai, a férfi minden szavára elmosolyodott.

Valentin egy pillanatra azt gondolta, az Alapítványtól jöttek.

Előhúzta a meghívót, és a férfi felé fordult.

A férfi elolvasta a papírt, a címet. Hosszan nézett az alacsony, fekete hajú nő szemébe, mintha ott ülne a térkép, majd egyetlen kézmozdulattal mutatta az irányt, föl a domb tetejére.

Valentin a két csomag alatt pár lépés után leizzadt, váratlanul az eső is eleredt.

Fáradt volt a hosszú úttól, de belül mégis éberén figyelt a legkisebb részletekre is, nyugtalansága nem csillapodott.

A meredeken ívelő, néptelen utca mellett kőkorlát futott, lezárva a pázsitos telkeket. A kőkorlát egyik gömbjét sötét kendő fedte, hátulról megkötve és gondosan ráigazítva, mintha a kőben saját fejét féltené valaki.

Nem sokkal följebb vastos szivarvég feküdt a járda és a kövesút közötti vízvezetőben, arany színű, ovális szalaggal átkötve.

Az utca végén kisméretű, kék és fehér csíkokkal szabdalts frottírtörülköző feküdt a járdán, de nem csomóban eldobva, egy kupacban, ahogy a táskából kiesik, hanem készséggel széthajtva, elsimítva a betonon.

Valentin fölneézett a házszámra. Bergstrasse 18. Hát mégis létezik.

A bejárata előtt töprengve állt. Vajon a munkája részét képezi-e megfigyelni ezeket a nem egyszerűen elhagyott, már-már odahelyezett tárgyakat, vagy ennél sokkal lényegesebb dolgokat kellene észrevennie?

Ez itt más világ. Ebben néhány óra után biztos volt.

Fölnézett a három emelet magas házra, amelynek apró ablakai mögött sejtette szobáját.

Ekkor a ház súlyos kapuján kiugrott egy férfi, hóna alatt kispárnát szorongatott. Valentint félrelökve, zokogva rohant a központ felé.

Valentin hosszan nézett után, hátha visszatér, vagy a házból követi valaki. Ez lesz az első drámai jegyzetem, gondolta, de hogy milyen történetbe illenek, arról fogalma sem volt.

A kaput becsukta, fölkapta a görgős bőröndöt. Széles márványlépcső vezetett a második emeletre.

Az első forduló után megállt. A lépcsőkorláton masszív levélindák, a fordulóban makkot formázó kapaszkodó. A tágas lépcsőházba széles ablakon át ömlött a fény.

A másodikon három ajtó, mind kétszárnyú, középen rézkilincs. A lépcső melletti ajtószárnyon ott állt a neve.

Benyitott, az ajtót nyitva találta.

Ha ezt tudom, gondolta, egyből idejövök.

A hátizsákot és a bőröndöt az ajtó mellé dobta. Mintha a másik helyiségben matatna valaki a papírok között. Valentin megállt, megnyalta a száját, hangosan köszönt.

– Good morning! – sóhajtott. – Guten Morgen!

A papír újra zörgött, de nem érkezett válasz.

Valentin várt. A szobáját nézte, a szobát egyszerű bútoraival.

Újra köszönt, ezúttal magyarul, de már indult is a másik helyiség felé.

A konyha falán naptárt dobált egy bekapcsolva hagyott ventilátor.

Valentin zavarba jött. Mert hát akkor mégiscsak van itt valaki.

Körbenézett. A konyha mellől nyílt a fürdőszoba. Ez a három helyiség, semmi több.

Valentin kikapcsolta a ventilátort, tüzetesen átvizsgálta a lakást.

A konyhában konyhaszekrény, ebédlőasztal, mosogató, gáztűzhely, hűtő. A fürdőszobába harmonikaajtó nyílt, bent kézmosó, zuhanytálca, fehér vécésze, a falon szárító.

A hosszú szoba végén széles ablak nyílt az erdőre, ami a sok esőtől most párát lehelt magából. A szoba másik ablaka városi utcára nézett, lent villamossín, macskakő. A szemközti házak is a tő felé futottak.

A bejárat mellett ruhafogas, vele szemben ruhásszekrény, vállfák, polcok. Az utcai ablak előtt a fekhelye, vele szemközt az íróasztal karszékkal, éjjeli lámpával, ami rugós karjával elér az ágyig.

Az ágyneműtartóban sárga paplant és huzatokat talált, pokrócot és egy párnát.

A férfi jutott eszébe, aki kirohant a házból. Elvitte volna a kispárnát?

A fürdőszobában két törülköző feküdt a polcon, a konyhában edények, evőeszközök. Megnézte, éles-e a kés.

Valentin a konyhaablakból nézte a burjánzó erdőt, amely csak följebb kezdődött. Az épület hátsó részén, a kertben apró zöld saláták, hosszú hagymaszárak és egy különös, kereszt alakú tartókból készült lugas, amihez nem ültettek futónövényt.

Már a bőröndjéből csomagolt, mikor dübörgő harangzúgás rázta meg a szobát. Mintha az egész épület kilengene a hangtól.

Az ablakhoz fordult.

A távolban fehér, műanyag kalapot viselő férfit pillantott meg, ahogy a szögletesre nyírt, sűrű sövényen igyekszik áttuszkolni magát.

Fehér ingét véresre karmolták az éles metszésű, hegyes ágak, fél teste már a másik oldalon volt, emez oldalon súlytalan lendületeket vett a mankóba kapaszkodó kéz.

Egyszer csak megállt és visszanézett.

Valentin megigazította a szemüvegét, mintha semmit sem látna.

A férfi motyogott valamit, talán azt, hogy erre rövidebb.

Visszatért a szobába, kipakolta a táskát, berendezkedett a fürdőszobában, letusolt, és a pokrócba csavarva elaludt.

Sötét volt, mikor fölébredt. Sárga fényű utcalámpa rajzolt ablakot a falra.

Telefoncsörgést hallott. Mintha a másik lakásból szívárogná át. Tompa, mély hang.

Pedig a fal az ablaknál fél méternél is vastagabb.

A telefon elhallgatott.

Valentin mozdulatlanul feküdt a pokróc alatt, minden ismeretlen volt körülötte, még a sötétség is.

Néhány perccel múlt tíz, kialudta magát, de újabb kérdések gyötörték.

Mit keresek én itt? Kaptam egy levelet, otthon fölszámoltam mindent, utaztam ezer kilométert, és itt fekszem egy idegen ágyban, mintha minden a legnagyobb rendben lenne. Van ilyen?

Fölkapcsolta a villanyt, tiszta ruhát húzott.

Öltözés közben először figyelte meg aprólékosan az íróasztalt, amin majd dolgozni fog. Az asztal alá csúszva lehetetlenül alacsony karszék, szélesen domborodó, kényelmes ülőkével.

Az íróasztal lapja alatt keskeny, nagy területű fiók, oldalt hárompolcos szekrény, amiben rátalált a pirosan világító telefonra. Fölrakta az asztalra, fölemelte a kagylót. A meghívóról betárcsázta az Alapítvány számát. Tíz óra elmúlt, rögzítő hangja szólt. Valentin lecsapta a kagylót.

Biztosan tudják már, hogy itt vagyok, gondolta.

Pulóvert húzott és becsukta az ajtót.

Kulcsa nem volt. Az Alapítvány bizonyára gondoskodik kulcsról, ha szükség van rá.

Az utcán hűvös, párás levegő járt, az utcalámpák magasról szórták a fényt.

Valentin egyedül bolyongott a városban, mintha senki nem lakna erre felé.

A távoli keresztúton autó suhant át.

A meredeken lefutó járdáról belátott a világos kertekbe. Fehér macska ült a fűben, sötét nyakörvet viselt. Fejét félre billentve nézte a vánszorgó bogarat.

Lefelé könnyebben esett a járás, mint délelőtt föl a két csomaggal.

A kék-fehér csíkos törülköző még a járdán hevert. A korlátgömbre húzott fejkendő már nem volt a helyén.

A keresztúton jobbra fordult, arról jött délelőtt. Az utcára fényes kirakatok sora szórta a fényt.

Ékszerek, ruhák és gyümölcsök, tévék, párnák és szőnyegek, órák, könyvek és antik miniatűrök.

Valentin letért a part felé, ahol fényes lámpagömbök világítottak. Erősen visszametszett platánok a parti sétányon. Kevéske levelükkel olyanok, akár babérral díszített uralkodók, akik az alkalmas pillanatot várják, hogy vízbe vessék magukat.

A partfok végében két hattyú szobra állt. Valentin, mintha csak fogódzót keresne, megmarkolta az egyik hosszú, sima nyakát.

A partról visszanezve jól látszott, hol vannak még nyitva mulatók, de nem volt kedve beülni a füstbe. A tó fölé magasodó távoli hegyek sötét körvonalát

nézte, a rajtuk kigyúló lámpákat, mintha csillagok születnének és tűnnének el örökre.

Valentin a bárpulthoz ült, mint otthon a levéllel, most jeges citromlét rendelt.

Megnyugvással töltötte el, hogy az angolt itt szinte mindenki beszéli. Mégsem annyira elveszett, ahogy gondolta?

Halk zene dűnnyögött, senki nem dohányzott.

A csaposton és rajta kívül heten ültek a bárban, három nő és három férfi. Hátul a sarokban bajszos, nagyon magas ember, lábai széttárva az asztal alatt. Arca csontos, szája vastag és izmos, fölötte különös, keleties bajusz.

Valentin kortyolt, óvatosan ráemelte tekintetét.

A férfi borítékot húzott az orrához, megszagolta, leragasztotta és eltette. A másik zsebéből újabb borítékot emelt ki.

A borítékból három-négy bankó, fényképek, képeslapok kerültek elő. Figyelmesen forgatta és nézegette őket, mintha keresne valamit, de nem tudja, melyiken látta utoljára. A fényképen vagy a pénzen?

Hirtelen Valentinra nézett, aki zavarba jött.

A férfi szeme nem eresztette. Merőn és kitartóan figyelte.

Valentin fízett.

Kint szaporán lépkedett, nem tudta, jön-e utána valaki.

Egy ideig sejtelve sem volt, merre jár, csak irány szerint haladt.

Az eső újra az arcába szitált. A kaptatón most is elfáradt.

Az utat szegélyező keskeny csatornában ott feküdt a szivaracsonk, sértetlenül, aranyos körszalaggal megkötve. Mintha abban bízna, hogy egyszer újra parazsat kap.

A kaput nem zárták, az ajtó is nyitva állt.

Valentin villanyt gyűjtött, ellenőrizte a tárgyakat. Minden a helyén maradt.

A bőrrönd oldalzsebéből üres füzetet húzott elő, tollat. Fölkapcsolta a kislámpát, asztalhoz ült az alacsony karszékbe.

A szék ülésében rugók pattantak, mintha Valentin fenekében törnének össze a csontok.

III. fejezet

Valentin éjjel mélyen aludt, ám akárhányszor fölébredt, feje alatt kereste az otthoni kispárnát.

Hajnalba újabb harangzúgás rázta meg az ágyát, az utcán duruzsolva megindult a forgalom.

Kopogtak. Valentin szeme kinyílt, hallgatózott. Már fordult volna befelé, mikor újra kopogtak.

Valentin fölült az ágyban, de túl lassúnak érezte magát, hogy egy szempillantás alatt fogat mosson és felöltözzön.

– Igen? Ki az? – kiáltott ki helyette.

Válasz nem érkezett.

Valentin belevörösödött, hogy magyarul beszél.

– Oh, excuse me! – szedte össze az ébredő angolt. – It's opened!

Az ajtó varázsütésre kinyílt, s az ajtókeretben középmagas férfi jelent meg, arca kedves, jó kedélyű volt. Ruházata a lehető legegyszerűbb, farmernadrág és vékony, cipzáros pulóver, a lábán barna bőrcipőt viselt. Mozgása könnyed volt, ám minden mozdulata jelentős erőről árulkodott. Talán valaha röplabdázott. A keze, mellyel fekete aktatáskát szorított oldalához, akár egy fizikai munkásé, aki fél kézzel emeli ki a csomagtartóban szállított fűnyírót.

– Jó reggelt – mondta a férfi angolul, becsukta az ajtót, szétnézett a szobában, mintha most járna ott először.

A hirtelen támadt huzatban erős ammóniaszag keveredett a levegőbe, mintha Valentin hozta volna magával otthonról. Valentin zavara ettől csak fokozódott, képtelen volt kikelni az ágyból.

– Jó reggelt – köszönt vissza Valentin, bólintott, mintha csak utcán találkoznának.

A férfi egyenesen Valentin ágyához lépett, arrébb tolt a takarót és leült az ágyra, táskáját ölébe helyezte, majd kezét nyújtott.

– Max Malbum vagyok – mondta a férfi –, az Alapítványtól jöttem.

Valentin ügyetlenül rázogatta a férfi kezét, és háromszor is elismételte a nevét.

– Mikor érkezett? – kérdezte a férfi.

– Tegnap, tegnap este – mondta Valentin, s csak percek múlva jutott eszébe, hogy nem este, hanem reggel szállt le a vonatról.

– És, érzi már az inspirációt? – kérdezte kedvesen a férfi, kezével megkavarta feje fölött a levegőt.

Valentin az íróasztalon fekvő noteszre nézett, mintegy bizonyosságot keresve állítására.

– Igen, érzem az inspirációt. Tegnap éjjel már jegyzeteltem is – mondta büszkén Valentin, s úgy érezte, az éjszakai jegyzettel már valamit fölillantott abból, amiért érdemes volt őt választani kétszáz író közül.

Malbum nem szólt semmit, Valentin szeméit nézte, figyelmesen mosolygott. Igen, gondolta Valentin, ő is érzi, hogy jól választottak.

Valentin följebb ült az ágyban, mutatva kínos helyzetét, amiben tiszteletlennek érezte magát, de hirtelen nem talált egérutat.

– Kér egy kávé? – kérdezte Valentin, hátha kiszállhat az ágyból, és legalább köntöst húzhat.

– Köszönöm, már ittam – Malbum kicsatolta táskáját és egy vastag, leragasztott borítékot húzott elő, átnyújtotta Valentinnak. – Az ösztöndíj első részlete. Elég lesz egy ideig – mosolygott Malbum.

– Köszönöm – Valentin átvette a borítékot, de fogalma sem volt, fölnyissa-e, vagy csak Malbum távozása után pillantson bele.

A boríték bal felső sarkában ott állt az Alapítvány jól ismert emblémája.

Valentin hirtelen úgy érezte magát, mint egy beteg, idős ember, akit jótévedője meglátogat a kórházban, de a pénz már nem segíthet rajta.

– És, elégedett a szállással? – Malbum újra szétnézett, de sehogyan sem akart fölállni az ágyról.

– Igen, nagyon jól érzem magam itt – válaszolt Valentin, s arra gondolt, talán most kellene megemlítenie a kispárnát.

– Ha bármiben segíthetünk, telefonáljon nyugodtan. A számunkat tudja.

– Igen, persze, tudom – válaszolta Valentin, és úgy volt vele, majd vesz magának kispárnát. Neki nagyobb dolgokkal kell foglalkoznia, mint például, de nem jutott eszébe semmi.

– Nagyon örülünk, hogy itt van – Malbum bátorítólag megfogta Valentin térdét. Széles, forró tenyere átsütött a paplanon. – Az Alapítványunk – folytatta Malbum – elsősorban azokat a fiatal és tehetséges írókat támogatja, akik még nem futottak be, de jó esélyük van rá, hogy egyszer elismert művészek legyenek. Számukra biztosítunk pénzt és szállást, hogy ne kelljen a létfenntartás kényelmetlen ügyjeivel bajlódniuk, s hogy ez idő alatt kizárólag munkájuknak szentelhesék figyelmüket. Ne a megélhetés diktálja a tempót, hanem a belső igény, a belső hang, az inspiráció.

Valentin szájában összegyűlt a nyál, de nyelni sem mert, nehogy elárulja, fogalma sincs, mi az ő munkája itt.

– És milyen tervekkel érkezett hozzánk? – kérdezte váratlanul Malbum, de arcán nyoma sem volt a számonkérésnek.

Valentin először az úrlapra akart hivatkozni, ők kérték, hogy írja be: regény. De szemtelenség lenne az Alapítványra háritani, fantáziája azért ennél többre képes.

– Egyelőre jegyzeteket készíték – mondta zavarában Valentin, aztán javította magát –, naplót írok, amiből összeállítok egy regényt.

Valentin régi tervére gondolt, az idős íróra, aki soha, egyetlen méltatást és elismerést sem kapott. De hogyan is írhatna egy tehetséges, fiatal író a csalódott öregemberről. Neki bizonyítania kell, nem elkeseredni.

– Ez remek, gratulálok – mondta Malbum.

Valentin úgy érezte, a férfi gondolataiba lát, nem dicsérhet így egyszerű naplót, ezért az alábbi kiegészítést tette.

– A napló és jegyzetek egy ösztöndíjas életéről szólnak, az ösztöndíjasok különös létformájáról. De lesz benne szerelem, szex és bűntény is.

– Á, krimi? – mondta kedélyesen Malbum, szemében először gyúlt bizonytalan fény.

Valentin nem értette, miért örül ilyen furcsán Malbum a kriminek, ezért gyorsan hozzácsapta.

– Úgy krimi, ahogy Kafka se krimit írt, csak a bűnösség kétségéről... – s itt sután nyitva hagyta a mondatot, félt, hogy üres tervéhez képest túl sok konkrétumról beszél.

Malbum végre fölállt az ágyról, az íróasztalhoz lépett, s mintha a magyarul írt jegyzeteket olvasná. Megfordult, az asztal előtt álló, recsegő székre támasztotta térdét, mosolygott.

Valentin átizzadt pizsamája rátapadt a hátára.

– Péntek este partit rendezünk a várban érkezése tiszteletére. Szeretném bemutatni néhány kedves embernek, és megismerkedhet a szemközti lakás ösztöndíjasával is. Vagy már találkoztak?

– Nem, még nem – mondta Valentin.

A reggeli fények délelőtti fényre nőttek, a szemközti ház ablaka Valentin arcába tükrözte a napot. A boríték átizzadt a kezében, notesze tartalma az asztal fölött lebegett.

– Akkor péntek este hatkor – mondta Malbum búcsúzóul, s mikor kilépett, résnyire nyitva hagyta az ajtót.

Valentin már nem akart kiszállni az ágyból, fáradt volt, mintha csak most érkezett volna.

Valentin átizzadt pizsamája rátapadt a hátára. Kinyitotta a borítékot, egyforma százas bankók voltak benne. Először harminckilencnek, aztán negyvenegynek számolta.

A huzat kinyitotta az ajtót, tömény ammóniaszag csapott a szobába. Szemközt a másik ösztöndíjas kétszárnyú ajtaja fénylett.

Valentin fölállt, a pénzt a fiókba dobta, s ahogy volt, pizsamában a másik ajtóhoz settenkedett, leolvasta a névtáblát.

Búth Kiwi.

Valentin el nem tudta képzelni, melyik országban viselnek ilyen nevet. De nem törte rajta a fejét, mert mi van, ha álnév.

Fürdött, felöltözött, s minthogy ő az új ösztöndíjas, bekopogott Kiwi ajtaján. Kicsit erősnek érezte az arcáról párolgó krémszappan illatát.

Újra kopogott, tizenegy körül járt.

Valentin fülelt, rádió recsegő hangja szólt, telefon csörgött.

Harmadik kopogáshoz tartotta az ujját, de sarkon fordult, pénteken találkoznak.

Az emelet harmadik ajtaja mellett üresen állt a névjegytek. Ide még érkezik valaki.

Valentin pénzt gyúrt a zsebébe, megtörölte szemüvegét, és lesétált az utcára.

Nyoma sem volt a vihar foltjainak. A kövek, a házak fényesen csillogtak, az autók tisztán álltak a parkolóban. A tó elnyújtott tükre egészen a kapuig látszott. Valentin megállt, próbálta megbecsülni a távolságot, mely nem lehetett több két kilométernél, s ha a lejtő dőlésszöge legalább tíz fok, akkor mintegy háromszáz méterre áll a tó felszíne fölött.

Az úton idős asszony jött szembe, tempósan lépkedett a meredek emelkedőn.

– Grütze – mondta az asszony, mosolygott, mint az árpacipó.

Valentin szóhoz sem jutott, csak bólintott, mintha néma lenne. Mi az, hogy Grütze?

Most fiatal lány jött vele szembe, haja szőke, copfba kötve, arca kerek, mint egy babáé.

– Grütze – mondta a lány, és úgy nézett Valentin szemébe, mintha rég ismerné.

Valentin megfordult utána. A lány alig lépett kettőt, visszanézett a válla fölött, mosolygott, s ujjával úgy integetett, ahogy kacsza hápogását utánozzák. Valentin két lélegzet között elnevette magát, s látta, amott középkorú pár közeleg felé. Fölkészült a találkozásra.

– Grütze – mondta a nő, aztán a férfi is.
– Helló – mondta Valentin üggyetlenül, mélyen zsebébe fúrta a kezét, mint aki helyes kifejezés után kotorász.

Az utca végén, ahol a főútba torkollott, két pad állt az út széli zebra mögött. Valentin leült a padra, hátát a támlának vetette és figyelte az embereket, hogyan köszönnek egymásnak.

Lassan dél, a forgalom erősödött, nem hallott semmit a zajban.

Már majdnem fölállt, mikor egy asszony toltá el kerékpárját, s megkérte, tartsa egy pillanatra, amíg megigazítja a térdzokniját. Vagyis erre gondolt Valentin, nem értette, mit mond a nő, aki végül a cipőjét kötötte be.

Valentin a kerékpár kormányát fogva fölállt, angolul magyarázott.

– Elnézést, asszonyom, meg tudná nekem mondani, mit kell arra válaszolni, hogy Grütze?

– Semmi probléma, nem zavar – mondta a nő –, de még nem vagyok férjnél.

– Ó, ezer bocsánat, kisasszony – mondta Valentin, s most vette csak észre, hogy férfiváz bicikli kormányát tarja a kezében.

– Semmi probléma, semmi – folytatta a nő –, mondja csak azt nyugodtan másoknak is, amit ők mondanak magának.

– Áhá! – mondta Valentin. A nő a kerékpár felé nyújtott karral jelezte, kéri a bringát, majd vállához húzva kézfejét kacsaszerűen búcsút intett.

– Csáó!

– Csáó! – Valentin hosszan nézett a nő után, aki a következő sarkon befordult a kóser étterem felé.

Dél volt, Windmühle harangjai pár másodperces késéssel kongatták a delet, s mire mind bekapcsolt, a város egyetlen harangzúgásba olvadt, melyből tüskeszerűen álltak ki az autók csípős dudái.

Valentin egy utcai pavilonnál grillezett zsömleszeletek közé szorított toszkán kolbászt nyomott a szájába, a mustárt a szalvétából nyalta hozzá. Pohár sört ivott rá, majd percekig vizsgálta üres tenyerét.

Nem volt benne kolbászszír. Eltűnt. Vagy fölszívta a bőre. A keze olyan tiszta volt, mint a csecsemőké.

A pavilon elején sorakozó toszkán kolbászokat nézte, melyek kézmosásra is alkalmasak.

Kipróbálom újra, gondolta, de egy tíztagú kínai társaság ugrott rá a bódéra.

A házak között fölnézett az égre, a némán szaladó füstfelhőkre, s hirtelen azt gondolta, igen, Windmühlében vagyok.

A harangzúgás még ott remegett a tavaszi lombok között, ismerős verebek és galambok csipkedték a rügyeket. Valentin torka elszorult, fátyolos könnyű szökött a szemébe, hálát érzett, s benne mégis kétséget, vajon meddig tart ez így?

Valentin a város kis utcáin sétált, térképet rajzolt fejben, melynek mellékvonalai a tóhoz és a főúthoz viszonyítva futottak.

Az egyik sarkon megpillantotta a könyvtár épületét, mellette széles kerékpártartók. Megállt a kétszárnyú lengőajtónál, amely kifelé és befelé egyaránt jól

csapta a szelet. Közvetlenül egy magas lány után lépett a terembe, ahol keskeny forduló után lépcső vezetett az alagsorba süllyesztett könyvtárba. A fordulóban számítógép állt közös használatra. Valentin megfogta az egeret, az interneten behívott egy ismerős oldalt, s úgy tett, mintha gondolkodna. A monitor tükrös fényében látta a könyvtárost, aki kartonokat rakott az asztalra, mintha pasziánszozna. Valentin megfordult, a könyvtáros maga elé mutatott a pultra.

– Jöjjön, iratkozzon be!

– Köszönöm, köszönöm – mondta Valentin angolul –, majd máskor visszajövök.

A könyvtáros megértően bólintott. Valentin úgy lépett az utcára, mint aki kényszerházasság elől menekül.

Az utcán langyos szellő járt, bátran legyezve Valentin tűzpiros arcát.

– Grütze – köszönt rá egy korabeli nő, de nem lehetett még negyven. A szemei tiszták voltak, a bőre fehér, sárga pulóverén chilipaprika-kitűzöt viselt.

Valentin nem fordult meg utána, de percekig emlékezett az arcára. Nem értette, miért ilyen kedvesek hozzá a nők. Otthon senki nem szól hozzá az utcán, itt meg körbedalolják szépséggel és kedvességgel. Valamit biztosan félreért, gondolta. Miért pazarolná rá, miért ilyen közvetlenek?

Az utca végén szűk kaptató vezetett föl, két autó alig fért el egymás mellett. A házak éleikkel fordultak a folyton kanyarodó út felé. Itt az egyik kirakatban paplanok, ágyneműk, pokrócok, cérnák és párnák sorakoztak, s magában a boltban sem volt más, mint ezek ezerféle variációja.

A boltos idős, szigorú tekintetű asszony volt, de ahogy meglátta Valentint, szélesen mosolygott, fogai vakító csillámokat szórtak az üvegtáblára, s mintha a májfoltok is beleolvadtak volna.

Valamikor nagyon szép asszony lehetett, gondolta Valentin, s most is gondosan választott magának szoknyát és rövid, karcsú kabátot. Az ajtóhoz lépett, elfordította a kulcsot.

Valentin tétozva, nem látta a kirakatban az árakat.

Az asszony újra ránézett, csodálkozott, mérőszalagot kanyarított a vállára.

Valentin belépett az ajtón, s ahogy tanulta, köszönt.

Az asszony az ajtótól kezdte ecsetelni a portékákat, a pokróctól a párnáig. Szépen és dallamosan beszélt, mintha énekelne, ám a dalt megszakítani nem épp figyelmesség.

Talán négy perc is eltelt, mire Valentin szóhoz jutott.

– Elnézést, asszonyom, nagyon köszönöm, de nem beszélem az ön nyelvét, csak angolul tudok.

Az idős asszony egyszerűen összeráncolta homlokát, dühösen lehúzta válláról a centit, két lépést hátrált a pénztárgép felé, s megrázta a fejét.

– Nem beszélek angolul – mondta határozottan.

– Sajnálom – szólta Valentin, s most végre otthon érezte magát. Nem értik és elutasítják. Lehajtotta a fejét, melyben ha legalább egyetlen németül csengő szó is kering, nem érezte volna üresnek.

– Honnan jött? – kérdezte váratlanul az asszony, arca kisimult, szemei nevettek, jól állt neki a rövid angol mondat.

– Magyarországról – mondta Valentin, s először ejtette ki száján ezt a szót úgy, mintha valami lehetetlen távolságról beszélne, ahogy otthon Szibériáról.

– Magyarországról? – csodálkozott az asszony, homlokán ráncokat húzott a hajtvéig, s oldalt egy fonott székek keskeny támlájára nézett.

Valentin súlyos semmiket görgetett a fejében, fogalma sem volt, mit tehet még hozzá, s ő is a fonott székek karfájára nézett. Szemei előtt lassan forgó földgömb jelent meg, amelyen jelentéktelen sárga folt Magyarország, s tulajdonképpen az ország egész területét letakarja a főváros piros négyzete. S akkor arra gondolt, hogy azt mondja, Budapest, de mintha lámpaboltban kérne más színű lámpát, holott az előbb magyaráltak el világosan, itt nincs semmiféle lámpa.

Valentin olyan egyedül volt, mint wolframszál a tejizzóban. Ezt csak napokkal később jegyezte föl.

– Hol van Magyarország? – törte meg az asszony a csendet, föladván a gondolkodást, Valentintől várta a választ.

– Alig ezer kilométerre. A szomszédos országok szomszédja. Keletre.

– Balkán? – kérdezte az asszony, mintha barkochbajátékot űzne szűkös szókincsével, s majd minden olyan szót megkérdez, aminek köze lehet a földrajzhoz.

Valentint mindig kétségbe ejtette ez a szó, nem tudta, mit gondoljon róla, mert bár földrajzilag nem, de az ország állapotát a puha balkán úgy jellemezte, ahogy a puha diktatúra egykor.

Nem válaszolt, levette a szemüvegét, megtörölte kézfejjével az orrát, s várta a következő kérdést.

– Ó, sajnálom, nem akartam megbántani – mondta az asszony, de kíváncsisága nem lankadt. – Szóval, keletre. És, mondja, Magyarországon angolul beszélnek?

– Nem, dehogyan – válaszolt meghökkenve Valentin.

– De hisz ön angolul beszél!? – csodálkozott az asszony.

– Igen, de Magyarországnak saját nyelve van – magyarázta Valentin.

– Igen? – nyílt szélesre az asszony szeme. – És milyen saját nyelve?

– A magyar – Valentin érezte, nem adott kielégítő választ.

Az asszony csücsörített, mintha meggy magot készülné kiköpni, plafonra vetett tekintettel ingatta a fejét, ahogy saccolni szokás. Magyarországon magyarul beszélnek. Ez, végtére is, hihetően hangzik, látszott az asszony arcán.

Mikor Valentin kilépett a boltból, hóna alatt a fehér kispárnával, az asszony bezárta az ajtót, s úgy nézett utána, mintha régi szerelmére emlékeztetné a távozó vendég.

IV. fejezet

Hét közben újra borongós idő köszöntött a városra, de a hét végére elvonultak a felhők, finom esőillat lengte be az erdőt. Valentin az északi ablakból figyelte a csillogó fákat, s köztük egynek különös figyelmet szentelt.

A fa egy domboldal széléből állt ki, a mély felé hajolva, erős gyökerekkel kapaszkodott a mutatványhoz. Lombozata áttetsző volt, zöld hajtásai között

szűrte át a kék égboltot. C. D. Friedrich festményein nőttek ilyen fák, könnyű, beszédes ágakkal.

Valentin pizsamában ült az íróasztalhoz, s jegyzeteket költött az elmúlt napok bolyongásairól.

A városról még mindig nem talált térképet, s az elhagyott holmik sora egyre nőtt.

A járdán, bokrokon és ablakpárkányokon fekvő hajgumikra még csak tudta a magyarázatot – minden második nő copfban hordja a haját –, de azt a fekete-fehér gyerek lakkcipőt sehogyan sem értette. Mickey Egér hordott hasonlót. A cipő az utcai kapu bal szélén állt, szépen egymás mellé rendezve, mintha még mindig benne állna a gazda. Egy kisgyerek. Egy kisgyerek cipői sokkal üresebbek, mint egy ötvenes férfi bakancsa.

Valentin letette a tollat, s a szép Friedrich-féle fára nézett.

Hogy lesz ebből regény? Szent Atyám! De talán nem is ez a dolgom, gondolta Valentin. Ők kérték, hogy regényt írjak a kérdőívre, ami nyilván csak formaság. A regény, mint formaság.

Mikor fölállt az asztaltól, a székpárna rugói pengve lőttek a feneké után. Tenyerével nehezedett az ülésre, hátha elpréseli, kifárasztja az acélt.

Tusolt, reggelizett, és az esti partira gondolt, ahol kedves emberek sokasága fogja bekeríteni, ő pedig se enni, se inni nem tud a sok beszéd-től. De talán lesz ott valaki, akivel végre szót érthet, aki el tudja magyarázni, mit szoktak itt csinálni az ösztöndíjasok.

Valentin újra kinézett az ablakon, szemből tűzött rá a nap, a tó tükréről visszavert fény melegen tartotta a homlokát.

Pompás város ez a Windmühle, gondolta, az embernek egyszerűen élni támad kedve. Pedig, én bolond, el se akartam jönni. Ehhez vagyok szokva. Otthon jobb mindenből kimaradni, mert szerencsétlen véget érnek a dolgok. Részegségbe, unalomba vagy fél napig tartó botrányba fulladnak. Jó lenne tudni, meddig maradhatok. Várjunk csak! Nem tudom, mi a dolgom és meddig maradhatok. Ezek szerint a kettő összefügg. Aszerint ítélik meg a maradást, hogyan találok ki magam. De ennyire nem lehet bonyolult. A kedves emberek soha nem bonyolultak. Este rá fogok kérdezni. De kinél is?

Szabadnak érzem magam. Minden egyszerű tapasztalatot meg kell fogalmaznom, gondolta Valentin, mikor a hatalmas Szent Menyhért-torony árnyékába ért.

A torony felső csúcsa sötéten takarta a napot. Valentin, mint egy gyerek, kihajolt az árnyékkúpából, majd visszakapta a fejét.

De rég is volt, mikor ilyenekkel szórakoztattam magam. A nap, a torony és én. Csak hárman tudjuk, mi történik velünk, gondolta, s a titokkal a tópartra indult.

A főút zebráján túl, a padon, apró, fehér fiú ült egyenes háttal, és rezzenéstelenül zokogott. Az anyja, fiatal, kreol asszony, maga elé nézett a levegőbe. Arca olyan gömbölyű volt, mint a mellei. A szemei szinte vetítettek a levegőbe. A kisfiú hirtelen megkönnyebbült, a képe fölragyogott, egyedül oldotta meg a bajt. Az anyja kézen fogta, fölálltak és sétáltak tovább.

Titkokat lesek meg, gondolta Valentin, így magam sem értem a nyitjukat. És nem is keresem.

Valentinnak a hasa volt olyan kerek, mint az arca. Az utóbbi években fölszedett pár kilót, de a sok séta, a hegyi út, a kaptatók leszedhetnek a súlyból.

A parton állt, ahol megérkezése napján aludt a stégen. A strand azóta nevet kapott egy táblán, így, ahogy mondom: Szilikon.

A tó most is tiszta volt, a rossz idő nem zavarta össze. Alul méteres növények nyúltak a felszín közelébe, a meder alján széles kövek feküdtek. Apró halak raja húzott az indák között, aztán föltűnt egy testesebb, és még három. A stég sarkán súlyos szobor pihente ki magát, melyet Valentin minden alkalommal megcsodált ösztönös vonalvezetése miatt.

A parton elszórva párok feküdtek a fűben, magányos napozók, amott egy nagyreményű, keleti hölgy szilikkonnal kitömött dudákkal, s később, mikor a vízbe merült, a két labda fenntartotta a felszínen.

Lehet, hogy innen az elnevezés?

A tavaszi nap perzselte a bőrt, a távolban éles hegygerincek futottak.

Valentintől pár méterre biciklis férfi jelent meg. A kerékpárt lefektette, ruháit ledobta, s meztelen fenekére fényes úszónadrágot húzott. A víz nem lehetett több 17 foknál.

A ruhát, táskát és kerékpárt egyetlen kupacba húzta, majd bemutatkozott Valentinnek.

– Dimitrij – mondta a szőke férfi, s pár német szóval a parton hagyott kupacról magyarázott, nyilván Valentin figyelmét kérte az őrzésre.

Valentin bólogatott, a férfi lemászott a vaslépcsőn, hófehér testével úgy merült a habokba, mint a tengerész, akinek hajója évek óta szárazdokban áll.

Dimitrij megborzongott, prűszkölt és vizet köpött, de aztán elkapta a motor a gyújtást, és mint egy torpedó, megindult a tó belseje felé.

Gyorsan, de ügyetlenül úszott, akkor is vett levegőt, amikor nem kellett volna. Nyilván a hideg víz miatt.

Valentin eldőlt a stégen, hasán föl húzta a pólót, szemhéján át vörös gomolygást látott. A levegő úgy járt benne, mint a nyitott ablakban.

Aztán fölült egy gondolattal. Ezt a napot megjegyzi, most és mindörökre, nem felejtí el, történjék vele bármi. Ha szorult helyzetben döntenie kell, ennek a napnak szabadságával válasszon.

Jó emlékkép ehhez Dimitrij buckája, mely alól most kilátszott a tarka vászon-szatyor füle, mellette szalvétába csomagolt szendvics s egy üveg bor sötét nyaka. Tud élni ez a Dimitrij!

Valentin fölemelte tekintetét, de a férfit nem látta sehol, a víz sziporkázva csillogott. Szeme fölé szorította tenyerét. Hol lehet ez a hófehér ember? Így sem látta, de nem aggódott, biztosra vette, hogy Dimitrij visszatér.

A bicikli mögül apró kutya bukkant elő, a gazdája messze, a fák alól tartotta pórázon. A kutya a szendvicsre hajtott, de a hosszú póráz föl akadt a fekvő pedálon.

– Kérem, uram! – szólt oda Valentin, ám a férfi addigra újságot tartott a kezében és elmélyülten olvasott.

– A kutyája, uram!

A kutya addig rácsavarta magát a sárhányóra is, s félő volt, hogy a szendvicserő folytatott küzdelemben fölakasztja magát.

Valentin fölállt, megfogta a póráz hosszú végét, és nagyot rántott az olvasó gazdán. A férfi feje hátralendült, a keze előrenyúlt, mintha viaszból volna, s már mosolygott is, vette a jelzést. A kutyát kiszerezte a bicikliből.

Valentin egyszerre lett éhes és izgatott. Előbb a szendvicstre, aztán Dimitrij után nézett. Ha kiveszi a szendvicset, a férfi azonnal előkerül.

Elunva az önálló küzdelmet, fölállt és elindult a parton.

– Hé! – szólt utána egy hang, Dimitrij mászott föl a lépcsőn. Szája lila volt és reszketeg, a haja is hosszabbnak és sárgának látszott. A térdén karcolás nyoma, csendben szivárgott a vér. Suttogva magyarázott Valentin felé, mint háborús filmekben tüzet kérő határvasadások.

– Nem értem, mit gagarászol! – mordult rá Valentin.

– Nagy kár!

– Na, ne! Ne csináld már! Te magyarul beszélsz? – Valentin majdnem leszédült a stégről.

– Magyarul is – mondta Dimitrij.

Újra bemutatkoztak. Dimitrij ráöltözött a sebre, leültek a bicikli mellé, előhúzta a szendvicset, bicskával elmeteszte és Valentinnak adta a felét.

Nem volt benne semmi, csak vaj. De mire jött a kutya? Akkor Dimitrij előhúzott egy szál kolbászt, és azt is elfelezte.

Valentin röviden előadta nagyszabású terveit az ösztöndíjról.

– Nagyon jó itt, de fogalmam sincs, mihez kezdjek, és főleg azt nem tudom, mit várnak tőlem.

– Ne törődj vele, a lényeg, hogy itt vagy – mondta Dimitrij egészségeset legyintve –, írsz valamit, azt kész. Hajából víz folyt, a szájában egy falatban tűnt el a szál kolbász, ami olyan csípős volt, hogy a kenyerével legyezte magát.

– És te mit csinálsz itt? – kérdezte Valentin.

– Ötvenhatos orosz vagyok.

– Micsoda? – csodálkozott Valentin, egyszeriben keserűnek érezte a vajat.

– Az apámat bevezényelték az országba egy tankkal, de már a határnál lerohadt. Azt mondta, hogy ő tudta, mi folyik itt, hogy kipusztítják ezt a Magyarországot, úgyhogy megszökött a tanktól, nem volt egy nagy katona, csak vitték. Szerzett papírokat, megtanult magyarul, és disszidált mint magyar. Aztán visszavette a régi nevét. Én meg itt születtem.

– Ilyet még nem hallottam – mondta Valentin, s akkor megkondultak a harangok, és a stég, a víz is beleremegett.

Percekig nem szóltak semmit. Dimitrij kibontotta a bort, kínálta, de Valentin nem fogadta el.

A nap forrón szikrázott, s mire a harangok elhallgattak, apró felhő úszott a nap elé.

– És apád mit csinál most? – kérdezte Valentin.

– Iszik – mondta Dimitrij, szájáról lehúzta az üveget.

– Nem dolgozik?

– Nem – mondta Dimitrij, rántott egyet a vállán.

Valentin otthoni hangokat hallott Dimitrij hangjából, és nem volt kedve tovább kérdezősködni. Ugyanazt élte, mint otthon.

Megfordult. A zöldben bogarászó pár feküdt, füvek szárait simítva cseréltek mondatot, puhán simogatták egymás hasát, s ha jólesett, érzelmesen csókolóztak kicsit. A fiú hamarosan hason feküdt.

Valentin három öltözet ruhát dobott az ágyra, farmert bőrmellénnyel, egy sötét szarvasbőr öltönyt és egy drapp nadrág-ing szettet.

Meg kellett volna kérdezniem, miben menjek? Malbum ruházata után ítélve nem kell nagy feneket keríteni.

Visszarakta az öltönyt, a bőrmellényben mindig torreadornak érezte magát, maradt a drapp zsákszövet.

Felöltözött, az alkonyi fényben szikrákat hányt a Friedrich-féle fa; hátulról kapta a fényt.

Fél órával hamarabb indult útnak, hogy időben megtalálja a várat.

Az utca levegője hűvösre fordult, de az aszfalt megtartotta a meleget.

Valentin nyugtalan volt, ám mikor a Szent Menyhért-templom mögé ért, újra arra gondolt, szeretne itt élni, minden tavasszal sétálni az úton, beszívni a levegőt, a friss eső és a másik ország illatát. Aztán Dimitrij jutott eszébe, aki nem érez ebből semmit, akinek ugyanolyan itt élni, mint a világon bárhol. Örökre orosz maradt, pedig itt született.

Lassú, idős pár jött szembe, pontosan ismerték a várost, s azt is tudták, ma nem a várban, hanem a Bástyában lesz fogadás.

– A Bástyában? – kérdezte szédülten Valentin, ezt a szót többnyire sakkozás közben használta.

Az idős pár karonfogta Valentint, és a Bástyá felé vezették. Van időnk, ráérünk, mondták, és elég időt szakítottak arra is, hogy Valentint kikérdezzék, honnan jött, mit csinál.

– Író vagyok – mondta angolul, annál is inkább, mert angolul nem hangzott olyan borzalmasan, mint magyarul, amely nyelven mintha további magyarázatokat kívánna.

– És, híres író? – az asszony gyönyörű ősz hajával úgy mosolygott, mint egy jelmezes kislány.

– Azt nem tudom – mondta Valentin. Ugyan mit jelenthet itt híres írónak lenni?

– Az írásból él? – kérdezte a férfi nagy biztonsággal, de szavaiból kitűnt, hatvan éve szólt utoljára angolul.

– Igen, abból – felelte Valentin.

Az asszony szeme fölcsillant, nagyot rántott Valentin karján, fölugrott és megpuszilta.

– De hát akkor híres író! – kiáltotta, s büszkén vezette oldalán a hírességet.

Épp ideje volt a Bástyához érni, Valentin kimerült a szavak bizonytalan jelentéséről.

A két öreg kezet nyújtott, s elvesztek a bokrok mögött.

Valentin a fényben zümmögő Bástyát nézte, a szituált figurák naponta hordott pózait, s mielőtt visszafordult volna, három lépéssel a társaság fénykörébe lépett. Néhányan ránéztek, ő Malbumot kereste. Ruházata illet is, meg nem is a többihez.

A sarokban férfi állt a pultra dőlve, Valentin megismerte barna cipőjét.

– Mister Malbum! – szólt határozottan Valentin.

A férfi ijedten kapta föl a fejét, mintha rossz híre jönne. A társaság Valentin érces hangjára elhallgatott.

Valentin feszült volt, de ura mozdulatainak, s kinyújtott karral Malbum felé indult, akire fékezhetetlen mosoly ült ki.

Malbum néhány egészségügyi kérdés után megkocogtatta a poharat, bár eddig is csend volt.

– Kedves barátaim, szeretném önöknek bemutatni Mister Valentin Jobbágy író, aki Magyarországról érkezett – dübörgött Malbum hangja a csinos, de hideg falakra támaszkodó Bástyában, majd a kedvemért angolul is elmondta. – Regényt ír nekünk, benne lesz a város, és lesz benne szex, szerelem, és természetesen krimi.

A krimi úgy csapott Valentin fülébe, mint a pisztolygolyó, s ott helyben megfogadta, hogy soha többé nem beszél nagy vonalakban, nem hord össze elő nem készített terveket. Érdekes, a szexre senki nem volt fogékony, csak a krimire. És mi az, hogy benne lesz a város? Ezt eddig soha nem említette. Ez lenne a feladat? Ma este meg kell kérdeznie.

Valentin tőle telhetően meghajolt, nem szerette az alázatnak ezt a pincéres formáját.

Malbum azonnal karon ragadta, s a társaság közepébe húzta.

– Hadd mutassam be először Éva Bürde írónőnek, már három könyve is megjelent nyomtatásban, és most dolgozik a negyediken. Mi is a címe?

Éva arca kerek volt, szemüvege mögött szürke szempár vibrált, mintha folyton ötleteket találna ki és vetne el gyorsan. Haja sötéten, füle alatt formára vágva fénylett, mint a lósörény. Szürke szoknyát és ráengedett blúzt viselt. A mellei közé nehéz agyagtárgyat függesztett, hogy domborúbbnak mutassa az aprócska kebleket.

Valentin megfogta a kezét, s biztos volt benne, erre a kézfogásra többet nem lesz szükség.

– Sajnos a címét még nem tudom – vágta ki magát Bürde, de Valentin le merte volna fogadni, hogy tudja, csak nem meri elmondani, mert annyira rossz.

– Kitalálhatom? – kérdezte Valentin szemtelenül, s lám, Bürde azonnal össze-rettent, s mindjárt átvette a szót.

– Járt már a könyvtárban? – kérdezte Bürde ügyesen.

– Nem. Vagyis egyszer, de eljöttem – mondta Valentin, ám mintha Bürde nem értené a választ.

– Nagyon sok jó könyv van a könyvtárban – hajtotta tovább a beszéd fonalát Bürde.

– Tudom – mondta Valentin –, de nem szoktam könyvtárba járni.

– Hogyhogy? – kérdezte Bürde olyan hangsúllyal, hogy arra már Malbum is fölfigyelt, aki eddig kettejük között, gondolataiban mosolygott.

- Először az élet, aztán az irodalom – mondta Valentin.
- Óh – sóhajtott csúnyát Bürde, a szemét lehunyta, s a száját centikkel előbbre tolt.
- Malbum magában nevetett, micsoda ügyefogyott írójuk van.
- Aztán egy nagyobb társaság közepébe vezette, poharat adott Valentin kezébe, és játszatta.
- Ki a kedvenc német írója? – kérdezte mindjárt egy hölgy.
- Sajnos nem igazán ismerem a német írókat – válaszolta Valentin. – Inkább az íreket kedvelem. Bár próbáltam közelebb kerülni a németekhez, de nekem túl szárazak, nem tudnak játszani, és úgy forgatják az eszméiket, hogy közben nem ismerik az öniróniát.
- Evett már a borjúpástétomból? – mondta egy alacsony, csokornyakken-dős úr.
- Még nem sikerült megkóstolnom, de szívesen beérem egy kis reszelt ubor-kával, ha helyében minden kérdésükre válaszolhatok.
- Magyarország, ugye, régen sokkal nagyobb volt? – szólt most egy magas, vékony férfi, bőléjából olívabogyót nyelt be.
- Háromszor ekkora. De tulajdonképpen folyton változott.
- Phú! – zúgtak Valentin körül, fájdalmat és részvétet sűrítve a kiáradó leve-gőbe.
- És tanul németül?
- Nem tudom, asszonyom, még csak most érkeztem néhány napja.
- Nem lehet elég korán kezdeni.
- Én inkább úgy érzem, elég későn.
- Gondolom, beutazta már a világot, az írók nem tudnak megülni a fenekü-kön.
- Voltam már Bulgáriában, a régi Szovjetunióban, meg egyszer Ausztriában. Egy könyvkiadó hívott meg, de nem lett belőle semmi, mert nem tudok németül.
- Vannak külföldön rokonai?
- Nincsenek. Otthon se nagyon.
- Ne szerénykedjen, barátom, használja nyugodtan a képzeletét, ha a valóság túl szimplára sikerül – vágott közbe Malbum, koccintott, és szűk kortyot ivott.
- És miről szokott írni, csak azért kérdezem, mert én már jártam Egerben – kérdezte egy idős hölgy, hangjában komoly érdeklődés vibrált.
- Valentin képe földerült, de a bőre másik oldala elhalványodott. Nem kapott levegőt, s úgy érezte, teljességgel mindegy, miről ír, ha most képes elmondani.
- Eger szép város – mondta Valentin, de már nem hallotta a saját hangját. Kiitta a poharat, letette az asztalra, és kiment a mosdóba.
- Mikor a piszoárhoz lépett, Malbum már mellette állt, vastag és sárga sugarat csapkodott a kék csempére függesztett piszoárba.
- Elfáradt? – kérdezte Malbum.
- Néha úgy érzem, a lefolyóba ereszttem a szavakat.
- Maga érzékeny ember, Valentin – mondta Malbum, miközben megrázta a sliccből kilógó kolbászát –, de tudnia kell, érzékenység nélkül semmire nem vinné.

– Úgy gondolja, viszem valamire? – kérdezte Valentin, és elengedte magát.
– Hiszen azért van itt – mondta Malbum, fölhúzta a sliccét.
– Segít könyvkiadót találni? – kérdezte váratlanul Valentin, magát is meglepve.
– Minden tőlem telhető megteszek, csak csináltasson egy jó fordítást a regényből.
– Miféle... – kezdte Valentin, de elharapta a szót, mintha a cipzár csípte volna be a szőrzetét.
– Jöjjön – szólt Malbum. Nedves kezével vállon ragadta Valentint. – Bemutatom a munkatársamnak. Aztán engedje el magát.
Valentin a mosdó csendjében magához tért, odakint nélküle is jól mulattak.
A kolléganő szendvicset kent a pult mögött, bordó, flitteres ruhát viselt, melynek hatalmasra emelt nyakrésze körként omlott a vállára. Arca kortalan volt, de határozott, mint aki pontosan tudja, a kenyérnek melyik oldalát kell megkenni. Amikor Malbumra mosolygott, két széles ránc futott körbe a száján, erős, fényes fogai hibátlan sorban villogtak. A haja fekete volt, hosszú és kócos, mintha naponta reszelné az alját.
Egyik kezében kenőkés, a másikkal Valentin felé nyúlt.
– Flüelen vagyok – mondta –, szívből üdvözlöm!
Valentin meghajolt, az orra alatt motyogta a nevét.
– Szép ez a város – mondta Valentin –, csak kár, hogy így elszaladt az idő. Holnap korán kell kelnem, szeretnék a hajnalról is jegyzetet készíteni.
– Ha szerencséje van, nem fog esni – mondta Flüelen –, s ha déli szél lesz, nem fojtja meg a hegyi istállókból leszálló ammóniaszag.

V. fejezet

Valentin pihenten ébredt, a kispárna megtette a hatását. Végre nem fáj a nyaka és a dereka, de a gyomra idegesen feszült. Odakint nem világosodott még, az égbolt egy darabja kéklett fényesebben. A madarak hallgattak, mintha hosszú ideje nem jutna eszükbe semmi.

Az esti fogadásra gondolt, ahol egy szóval sem tudott meg többet, mint amiről eddig tudomása volt.

Meg kell kérdeznem, ez így nem mehet tovább, mondogatta magában. Talán Flüelennel könnyebben szót érthet, és elmondja végre, miért pont őt választották, s akkor pontosan tudni fogja, mi a dolga. Malbum túlságosan körmönfont és diplomatikus, kérdésre kérdéssel felel.

Valentin kimászott az ágyból, kinyitotta az erdőre néző ablakot.

A levegővel nem járt ammóniaszag, tiszta volt, akár egy pohár víz. A nap lassan emelkedett a hegy mögött, mely hosszú árnyékot vetett a házra, ahol Valentin lakott. A napkelte így legalább egy órát késett, s a tóparton már világos csíkokat húzott a földre a fény, miközben itt még mindig sűrűn gomolygott a köd a fák sötétzöld árnyékában.

Egy távoli kertben fehér kötényes asszonyt pillantott meg, zöldségeket és virágokat gyűjtött a kosarába, csípőre tett kézzel végignézett a kerten, hogy a

fejlődés minden palántában elindult-e. Csizmájáról lehúzta a sarat, s eltűnt a kapu mögött a házban.

Talán nem is az Alapítvány embereivel kellene beszélnem, hanem Windmühle városlakóival, gondolta Valentin. Letusolt, s már kint járt az utcán.

Ahogy a kapun kilépett, írógép kattogását hallotta a fönti ablakból. Eszébe jutott Búth Kiwi, a szomszéd lakás ösztöndíjasa, aki meg se jelent az esti fogadáson. Mert megtehetette. Ő már biztosan tudja a dolgát. Tudja, mit várnak tőle, és meddig maradhat.

Valentin megkereste az ablakból látott kertet, becsöngetett a kapun. A fehér kötényes asszony nyitott ajtót, fiatalabb volt, mint ahogy messziről, szemüveg nélkül látta.

– Jó reggelt! Vagyis Grütze! Elnézést, hogy zavarom. Tudja, itt lakom abban a házban – Valentin távoli ablakok felé mutatott.

Az asszony mosolygott, széttárta a karját.

– Nem értem – ismételte –, nem értem az angolt.

Aztán belekezdett, legalább fél percig beszélt, ebből meg Valentin nem értett egy kukkot sem. Folyt róla a víz, hideg szél csapott a homlokára. Hogy lehetünk ennyire különbözőek, gondolta, aztán elköszöntek.

Valentin visszatért a szobájába, kedve sem volt újra a kert felé nézni. Nem is tudott, a nap előbújt a hegy mögül, elvakította. Becsukta az ablakot, átolvasta a jegyzeteit, aztán megreggelizett.

Ha valakivel megbeszélhetném a dolgokat, sokkal könnyebb lenne, gondolta, fölállt, s egyenesen Kiwi ajtajához lépett a lépcsőházban. Rádólt a csengőre. Odabentről matatást hallott, aztán csendet.

Kiwi magányos teremtés, állapította meg Valentin, vagy magának való. Valami titkos anyagon dolgozik. Kísérletezik az irodalommal. Komoly gondolatkísérletet hajt végre. Ezért is nézték el neki, hogy nem jött el a fogadásra. Végre nekem is ki kellene találnom, hogy mi a dolgom, mi a kísérletem lényege.

Valentin a városban elszórva hagyott holmikra gondolt újra, és valami azt súgta neki, hogy Kiwinek köze lehet hozzá. Ő helyezi ki a tárgyakat, aztán észrevétlenül követi a nyomvonalukat, végül a Tárgyak története című dolgozatban fölrajzolja a város térképét, figurákat fest, magatartásokat. Egészen jó ötlet, gondolta Valentin, de csak addig, amíg valaki rá nem jön a trükkre. Most megfogom, nem bujkálhat előlem senki. Ne irányítson, még titokban sem. Az én szabályaim szerint zajlanak majd a történetek, én fogom irányítani a tárgyak mozgását. Lehet, hogy erre kellett rájönnöm? Ezért hívnak mindig két ösztöndíjast? Harmadik nincs is.

Valentin résnyire nyitotta az ajtót, Kiwi ajtaját nézte. Megvagy, gondolta, megkönnyebbülést érzett, úgy tűnt, megértette, mi a dolga.

Hogy egyértelmű jelzést adjon Kiwinek, két régebbi könyvét vette elő a szekrényből, nejlomba csomagolta, és elindult a városba.

Az utcán hangosan köszönő emberekkel találkozott, hangosan visszaköszönt ő is, mint akire nagy nap virradt.

A lejtős utcán apró fiú jött felé, haja vörös volt, arcán apró szeplők kergették egymást, rollert hajtott nehezen az emelkedőn, a hátán hatalmas táska. Mikor meglátta Valentint, lepattant a rollerről, falhoz támasztotta, hátáról lekanyarította a táskát, füzetlapot és tollat vett elő.

– Adna egy autogramot? – kérdezte a fiú, Valentin felé nyomta a papírt.

Valentin hóna alá csapta a szatyrot, s valahogy olyan ügyetlenül vette át a papírlapot, hogy bal kézzel kezdett írni. De nem vette át a jobba. Visszaadta a gyerekeknek, aki hosszan olvasta a nevet, aztán fölnevetett.

Mit gondolnak, ki vagyok én? Valentin végzetes zavarba jött, hogy hasonlóságával megtéveszti az embereket, holott soha életében magához hasonlóval nem találkozott. Vagy csak azt hiszi.

Az utca másik oldaláról időse asszony figyelte őket, elgondolkodott.

Valentin nem bírta megállni, mielőtt a főútra ért, megállított egy középkorú férfit, aki öltönyt, barna cipőt és sárga nyakkendőt viselt, haja fényes és fekete volt az olajtól, az arca tiszta, frissen borotvált, a szeméből nyugalom sugárzott.

– Elnézést, uram, hogy megállítom, remélem beszél angolul.

– Igen, mivel angol vagyok.

– Ó, bocsánat!

– Nem hiszem, hogy ezzel megsértett volna.

– Akkor jó. Szóval. Mondja meg, kérem, mire hasonlítok?

A férfi egy lépést tett hátra, tetőtől talpig fölmérte Valentint, megnézte a profilját mindkét oldalán, aztán széttárta a karját.

– Nem tudom. Nem jut eszembe magáról senki – mondta a férfi, és indulni akart.

– Egy kisfiú az előbb autogramot kért tőlem – válaszolt Valentin.

– Tőle kellett volna megkérdezni – mondta a férfi.

– Ebben van valami igazság – válaszolt Valentin, intett, köszöni.

– Maga nem angol, ugye? – kérdezte a férfi.

– Nem – mondta Valentin –, magyar vagyok.

– Ú! – húzta el a száját az angol, s úgy intett, mint aki jobbulást kíván.

A tóban féhéren csillogott a víz, a reggeli köd elszállt, s a távolban hegyek bámulatos mennyisége rajzolódott elő. Valentin leült egy padra, a fák ritka, tavaszi árnyat vetettek rá. A szatyorból előhúzta a két könyvet, belelapozott. Tudta kívülről minden mondatát.

Hová tegye a könyveket, ahol a tárgyaknak nyomon követhető történetük lesz? Vagy egyáltalán híruk lesz, amiről Kiwi is tudomást szerez.

Valentin szétnézett a parton. A szabadban elhelyezni nincs sok értelme. Rátojnak a hattyúk, bedobják a szemébe, beletaposás a fűbe. Ezek itt kint ismeretlen és értelmetlen mondatok.

Akkor viszont belül. De hol belül? Hagyja étterem asztalán? És hirtelen eszébe jutott a megoldás. Tollat húzott elő, és mindkét könyv első oldalára karcolta: „Aki megtalálja ezt a könyvet, kérem, vigye el az általa legjobbnak vélt kiadóhoz!”

A város közepén hatalmas áruházat talált, nadrágok, ingek, pólók és pulóverek minden mennyiségben. Szétnézett, hol állnak a biztonsági kamerák. A bolt tulsó felének közepe talán kiesik a látószögéből.

Először mindkét könyvet becsúsztotta a farmernadrágok közé, de az egyiket kivette, jobb, ha máshová teszi.

Már majdnem kiért a boltból, mikor egy asszony táskájára bejelzett a sziréna. Kipakolt, semmit nem találtak nála. A biztonsági őr nem bánt vele kedvesen, de az asszony túrte, végül az őr bocsánatot kért.

Valentin elgondolkozott, és visszasietett a könyvekhez. A férfiosztályon nem jó helyen van, gondolta. A nők sokkal érzékenyebbek és fogékonyabbak a váratlan és különös dolgokra. A férfiak arrébb dobják, de a nők biztosan belelapoznak.

Újra a kamerákat figyelte, átment a női osztályra. Egy polc takarása aránylag biztos helyet ígért, de az eladóra nem számított.

– A feleségemnek keresek valami meglepetést – magyarázta Valentin zavartan.

– Mekkora méretet visel?

– Talán akkorát, mint maga – Valentin arra számított, hogy a közvetlenséggel zavarba hozza az eladót, aki mégsem bizonytalanodott el, három pulóvert is kiterített az asztalra, és vetkőzni kezdett.

– Melyiket próbáljam föl? – kérdezte a nő, a köpenyén sorban nyíltak a gombok.

Valentin nagyot sóhajtott, nem tudta, meddig mehet el a játékban, mert annyit azért nem ért a dolog, hogy női pulóvert is vásároljon.

Nézte a pulóvereket, gondolkodott.

Lehet, hogy nem is rossz ötlet.

– Ezt kérem – bökött Valentin a narancssárgán rikító pulóverre –, és kérem – tette hozzá –, nem kell fölpróbálni, vigye el a pénztárba csomagolni, addig szétnézek még.

Míg az eladó a pénztárhoz sétált, Valentin elrejtette a két könyvet a pulóverek között, illetve a leértékelt árukat tartalmazó doboz alján.

A pulóver nem volt olcsó, de jó lecke lesz Kiwinek, gondolta Valentin. Talán ezzel ki tudja csalogatni a barlangjából. A reklámszatyor oldalán egyértelmű felirat jelezte, hol vásárolta, s még a számlát is belegyúrta a pulóver ujjába. Be fog jönni a boltba, és megkérdezi, ki vette neki.

– Apropó! – fordult vissza a pénztárhoz Valentin, még mind a két eladó ott állt. – Nem tudják véletlenül, mit keres az utcán az a sok elhagyott ruhadarab? Törülközők, sapkák, cipők?

A két eladó tanácstalanul nézett egymásra.

– Talán elhagyták őket – mondta az egyik.

– Vagy a szegényeknek helyezték ki – mondta a másik.

Valentin látta, ezzel itt nem sokra megy, de most már tudni fogja Kiwi, hogy aki a pulóvert vásárolta, ismeri a mesterkedését, tud a Tárgyak története című könyvről, és hamarabb megfejtí, mint ahogy a könyv megjelenhetne.

Valentin női szatyorról tért be a vásárcsopont gyorséttermébe. Finom illatok, pazar ételek, és a pulóverhez egy sör is jár neki, gondolta.

Tejszínes krumplit kért a pulnál, húst barna mártással és párolt zöldséget.

Az indiai szakácsnő megnézte a táskát, halványan mosolygott, ám ahogy barna mártást öntött a húsról, a mögötte álló szakács meglökte a kezét, a mártás-

sal végiglocsolta az összes ételt, s a tányérra tervezett kompozíció is összeomlott. Az indiai szakácsnő zavarában újabb szelet húst rakott a tányérra, szalvétával körbetörölte a tányért, a brokkolit csipesszel igazította el, mint aki műtétet hajt végre.

– No problem! – magyarázta Valentin, de azért örült, hogy nem a szatyorba folyt a mártás.

Az emeleti, levegős teraszra ült, igaz, alul az autókból nem ózon pufogott. Volt a tálcán langyos krémleves, sör és kenyér is. A szatyrot maga mellé ültette, mint egy soha nem éhes társat.

Először érezte magát biztonságban, nyugodtnak és elégedettnek. Végre elcsípte a fonalat, most már csak végig kell rajta menni. Azon sem lepődne meg, ha ma este Kiwi dührohamot kapna, és betörné az ajtaját. Nem számíthatott arra, hogy valaki fölgöngyölíti a gondolkodását. De vajon mihez kezdek, ha Kiwi föladta? Igen, a srác azért rohant el a párnával, mert nem bírta tovább. Kiwi legyőzte őt. De most Kiwi van vert helyzetben.

Ez lenne az irodalom?

Nekem ennél valami jobbat kell kitalálnom. Azt hiszem, ezt várja tőlem az Alapítvány. Nem véletlenül választottak ki kétszáz ember közül. Pontosan ismerniük kellett a képességeimet, és kapóra jött, hogy nem a fővárosban lakom, ez az egyszerű tény jól szolgált magyarázatul. De mire kellene az Alapítványnak az általunk megírt gondolatok? Mit akarnak vele bizonyítani vagy elérni? Egyáltalán, mire használják?

Túl sok a kérdés, gondolta Valentin, egyszerre csak egyre kaphat választ.

A nap elszakadni látszott a felhőktől, mikor szirénázó autók vertek port az utcán. Mentő, tűzoltó és rendőrautó. Mindhárom a téren állt meg, ahol Valentin a pulóvert vásárolta.

Forróság öntötte el, nyugalma, mint könnyű lepke, tovaszállt.

– Hülye ötlet volt, ezt fogom mondani a rendőrségen – motyogta magában, fölállt, a sört nagy kortyokban lenyelte.

A lift előtt harmincan várakoztak, a két szintet megfutotta a lépcsőn. Nem a tér felé, egy hátsó úton indult haza.

Lépteit a gyors és lassú közé állította, bár senki nem tudhatott róla semmit, a szatyor emblémáját a hasához húzta. Az autók szirénája elhallgatott.

Az lehetetlen, hogy a két könyv miatt csináljanak ekkora fölhajtást, morgott magában. Bár Nyugaton vagyunk, itt nagyobb a veszély, és nagyobb az elővigyázatosság. Mérgező és robbanó könyvek tucatjait rejthetik el a terroristák. Ha holnap a címoldalra kerülök, az isten se ment meg tőle, hogy kiadják itt is a könyveimet. Már ha van egy kis üzleti érzékük. Ezt kitalálni se lehetett volna jobban.

Valentin úgy slisszolt be a Bergstrasse 18-as szám alá, mint aki egy egész várat zár magára.

Odafönt Kiwi ajtaja elé állította a szatyrot, ha nem is veszi észre, akkor is elhasaljon benne.

Becsukta az ajtót, leült az ágyra, hanyatt dobta magát. Eddig ez volt a legizgalmasabb. Mert nekem kell kezdeményezni.

De miért is menekültem el? Az örökös menekülési reflex, erről le kell szoknom. Ott kellett volna maradnom a téren, végignézni, ahogy acélhengerben fölrobbantják, megsemmisítik a könyveimet. Kapjanak el, csapják rám a bilincset, és vezessenek el mindenki szeme láttára. Így legalább nyilvános lesz a meghurcoltatás, nem úgy, mint otthon, ahol sunyi és alattomos módszerekkel nyírják egymást az ellenfelek. Azon ölik egymást, ki a jobb, ki a fontosabb író.

Valentin fölült az ágyon, a tó felé futó házsor tetejét nézte, a tető alól kinyúló gerendákat, a kis ablakokat, és elszégyellte magát. Otthonától ezer kilométerre is ezen jár az esze. Igen, ez lesz a dolga itt, elfelejteni mindent, ami rossz volt. Itt egy szót sem ért a beszédből, a fülét nem bántja hanyag és ostoba mondat, végtére is, ennél nagyobb pihenés nem létezik.

A másik ablakhoz lépett, az erdő fáit most szemből sütötte az aranyos nap, s a zöld és narancs keveredése festői tájat rajzolt elé. A kertben újra meglátta az asszonyt, gereblyézta a földet, gyomlált, és nagyokat sóhajtott. Odahallatszott a sóhajtása.

Valentin előkereste a magyar–német szótárt, s Windmühlében először próbált meg németül beszélni. Átment az asszonyhoz a szomszédba.

– Elnézést, én vagyok újra – mondta Valentin, s erősen koncentrált az angollal való hasonlóság kihasználásra –, a nevem Valentin Jobbágy.

Az asszony elnevette magát. Ugyan mit jelenthet a neve? Aztán ő is bemutatkozott.

– Répa vagyok, Répa Hurut – mondta az asszony, amin meg Valentin lepődött meg, s némi szünet után nevetés szakadt rá. Az asszony is kacarászott.

– Nem Réka? – kérdezte Valentin, az asszony megrázta a fejét, és pukkadozva ismételte:

– Az én nevem Répa.

Valentin pörgette, lapozta a szótárt.

– Mit nevet? – kérdezte.

Az asszony megtörölte a száját és a szemét.

– Ahogy beszél – mondta az asszony.

Valentin kiszótárazta, majd megismételte a nevét.

– Az én nevem Valentin Jobbágy.

Az asszony röhögőrohamot kapott, folyt a könnye, és csapkodta a térdét, s próbálta ismételni a nevet, de nem jött ki hang a száján. Aztán az ágyékához kapott, előregörnyedt, kezével gyorsat intett, becsukta a kaput és elszaladt pisilni.

Valentin várt még egy percet a kapu előtt, de mikor meghallotta egy dörmögő hangú férfi indulatos szavait, jobbnak látta eloldalogni.

Első nyelvlacke, s visszatért a Bergstrasse 18. alá.

Kiwi ajtajában már nem állt ott a szatyor, viszont saját ajtaját nyitva találta Valentin. Így hagyta volna, vagy ez a titkos nőszemély végzett nála házkutatást? Az iménti kacarászás után dermedten állt a szobájában. Jól láthatóan járt nála valaki. Vagy mégse. Nem emlékezett, hogy hagyta itt a szobát.

Elővette az Alapítvány telefonszámát, hogy elmondja a délutáni sztorit és beismerje, amit a könyveivel csinált. De vajon ezt kell-e tennie?

A szekrényből előkereste a laptopot, bekapcsolta, és egész estig megállás nélkül írt. A karszék ülése kegyetlenül recsegett alatta. Az utolsó mondatban megjegyezte: Holnap fölhozok egy karton bort, munka után jólesne egy üveggel.

Az asztaltól a sötét erdő felé nézett, de nem látott mást, csak saját arcát, ahogy a lámpafény lefordul róla, s az asztalon terül szét.

VI. fejezet

Valentin napokon át sétált. Fölfedezte a várost, a környéket. Szendvicset és vizet csomagolt, hogy ne kelljen napközben hazatérnie. Szót váltott a főtér beszélő papagájával, bejárta a lakása mögött húzódó hegyi utakat, fölkereste a tópart napok múlva nyitó strandjait, bérelt biciklivel járta a szomszédos falvakat, városokat. Nyugodt, elégedett emberekkel találkozott, akik közül a beszédesebbek kikérdezték. Ki ő és mit csinál Windmühlében? Mikor az Alapítvány nevét említette, mindenki fölkapta a fejét, á, igen, ismerem, mondták. A jelenkori irodalomról viszont semmit nem tudtak. A régi, klasszikus írókat emlegették. Most nincs írójuk, kérdezte Valentin. De, biztosan van, csak még nem ismerjük, hangzott a válasz, amely egy ideig úgy hatott Valentinre, mintha itt minden terhet és felelősséget lerakhatna magáról, csak ötven vagy száz év múlva derül ki, volt-e értelme a munkájának. De neki akkor már édesmindegy. Vagyis nem, gondolta, talán mégsem mindegy.

Kiwi nem törte Valentinra az ajtót, és máshogy sem jelentkezett. Szó nélkül képes hordani a pulóverem, gondolta többször magában Valentin.

Egy délelőtt laptopon dolgozott, körülötte füzetek. A parton sétáló terhes nőkről, a néhány hónapos anyákról írt följegyzést. A nyugalmukról, az apró kocsikban alvó babákról, mintha angyalok titkos találkozója volna a vízpart szórt fényű ligete.

Akkor jutott eszébe barátja, Ben, a műfordító. Neki köszönheti, hogy rászánta magát az útra, s még egy sort sem írt neki, és egyszeriben mindennél fontosabbnak érezte a levelet.

Új lapot nyitott, hosszú levelet kopogott a gépbe, amelyben összegezte eddigi tapasztalatait. Azt írta, jól érzi magát, mindenki nagyon kedves vele, de egy ponton túl nincs tovább. Mintha láthatatlan üvegfalat volna maga előtt, amely távol tartja tőle a valódi eseményeket, így azt is, hogy megtapasztalja, mi a dolga, mit várnak tőle, mit kell tennie.

Tanácsstalan vagyok, miközben kellemesen lebegek, írta Bennek.

Leírta próbálkozásait a könyveivel, a pulóverrel, s a köréjük font gondolatokkal, melyek nem vezettek eredményre.

Valójában nem tudok olyat tenni, aminek következménye van, mintha nem lennék része a világnak, írta Valentin, ezért arra gondoltam, segítségem kérem. Fordítsd le az eddig írt jegyzeteimet, karcolatokat, szeretném átadni az Alapítványnak, tudni akarom, mit gondolnak róla.

Valentin átolvasta a levelet, s most látta csak, valójában ez a levél mind közül a legpontosabb leírás, ezt viszont mégsem adhatja oda.

Valentin elküldte a levelet, az asztalon tenyerébe hajtotta az állát, s a délelőtti fényben úszó Friedrich-féle fát figyelte, melynek lombkoronája napról napra erősödött, már nem látszott olyan hiányosnak, mint az első napokban.

Gyönyörű, akár egy sétáló asszony, gondolta, s ahogy az ablak felé mozdult, keményen rúgtak utána a karszék rugói.

Ki kéne cseréltetni ezt a széket. Ha legközelebb itt jár Malbum, fölhívja rá a figyelmét, hogy azért ez mégsem járja, író alá ilyen széket tolni.

Valentin arcán és hasán forróság futott végig, mintha előre megérezné, hogy hamarosan kopogtatnak.

Kopogtak.

– Yes, itt vagyok – kiáltott ki Valentin, s gondolataiban átfutotta a lehetséges látogatókat. Biztosra vette, hogy Kiwi az, nem bírta tovább a sárga pulóverben.

– Tessék, jöjjön be – s épp csak a nevét nem tette hozzá.

Az ajtó kinyílt, Valentin föl pattant a székről meglepetésében.

– Nem zavarom? – kérdezte Flüelen.

– Dehogy, épp most fejeztem be a munkát.

– Sikerült a hajnal leírása? – kérdezte Flüelen.

– Milyen hajnalé? – csodálkozott Valentin, a kérdésből női névre gondolt.

– Amikorra ammóniaszagot jósoltam – mondta Flüelen.

– Jöjjön be, foglaljon helyet – mondta Valentin, más ülőalkalmatosság nem lévén, elfordította a karszéket, ő pedig a vetett ágy szélére ült.

– Ja, a pirkadat! Persze, csak itt egy kicsit később jön föl a nap a hegy miatt. Tulajdonképpen nincs is napkelte, ha úgy vesszük. Nálunk az Alföldön, ahol a szemhatár szélén sincs egy darabka hegy, csak síkság a végtelenségig, ott nem gondol az ember arra, hogy a hegy mögött már feljött a nap. Sőt, a városban már eszembe se jut a nap. Fönt van és kész. Ez a lakás itt nagyon jó fekvésű, tudja, közel vannak a hegyek, a víz és a napfelkelte is.

– Nem zavarja az ammóniaszag? – Flüelen a témánál ragadt.

– Kezdem megszokni, eleinte furcsálltam – mondta Valentin, s most, hogy Flüelen végre átvette a szót, maradt egy kis ideje végigmérni bozontos, fekete haját, ami a múltkori találkozás óta semmit nem változott. Hogyhogy nem fekszi el? Reggel legalább egy óra így összekócolni magát. Ékszer most nem viselt, zöld pulóver volt rajta zseníliából, kopott farmernadrág meg szandál. A körmei hosszúak voltak, de nem festette, gyűrű semmi, mégis úgy tűnt, mintha a középső ujján a fehér csík valami ilyesmitől származna. Nagyon bírta az angolt, ha nem figyelte eléggé Valentin, pillanatok alatt elveszítette a fonalat. Flüelen olyan szavakat használt, amiket életében nem hallott. Ideje lesz az angol szótárt felnyitni.

Egy pillanatra csönd támadt, Valentin arra gondolt, betesz egy cédét a laptopba, de hát Flüelen mégse randira jött, az Alapítvány embere. És talán teszteli, figyelni minden mondatát. Hogyan gondolkodik a világról, van-e benne udvariasság, látja-e már a dolgát? Márpedig, ha figyelni, bajosan kérhet tőle tanácsot.

Az fölérne egy beismeréssel, hogy még mindig nem tud semmiről. Nem, nem, gondolta Valentin, csak óvatosan.

Flüelen ölébe vette táskáját, egy üveget húzott elő.

– Szereti a cseresznyepálinkát? – kérdezte.

– Ha finom – mondta Valentin.

– Ha este megérezem az ammóniaszagot – mondta Flüelen –, iszom belőle egy pohárral. Egy idő után összetartozik a kettő. Nagyon érdekes, próbálja ki!

– Köszönöm – Valentin kihúzta a dugót az üvegből, beleszagolt. Finom cseresznyeillat szállt ki belőle. – Kér egy pohárral?

– Nem, köszönöm, ez a magáé – mondta Flüelen, s ezúttal bátortalanul lehunyta a szemét, ami egész lényétől állt mérföldekre. – Pénze van még?

– Persze, azon a... – és majdnem elmondta, hogy azon a sárga pulóveren kívül nem volt különösebb kiadása, de valahogyan mégis illett folytatni – ...azon az állásponton vagyok, hogy amíg nem szükséges, nem költöm a pénzt – mondta, és belepirult. Ennél ostobább életfelfogásról Valentin sem hallott.

– Nem akarom visszavinni, Malbum küldte – mondta Flüelen, s egy újabb boríték foglalt helyet Valentin tenyerében. Úgy érezte magát, mint egy kábítószerkereskedő vagy strici. Nőtől amúgy sem szeretett pénzt elfogadni. Átvette a borítékot, kinyitotta, és megszámolta a pénzt. Dühösen Flüelen szemébe nézett.

– Ez csak kétezer, nem erről volt szó! – mondta Valentin, és talán rosszul használt egy szófordulatot, mert Flüelen megrémült, hátrahőkölt a karszékekben.

Valentin elröhögte magát, aztán nagyot sóhajtott.

Flüelen a plafont nézte és kuncogott.

– Nagy zsvány maga – mondta Flüelen a fejét csóválva, s finom parfümjé most úszott szét a szobában. Talán mert leizzadt.

Valentin úgy érezte, itt az ideje föltenni a legfontosabb kérdéseket. Ki ez a Kiwi, meddig maradhat itt, és mi a dolga? De elég szánalmasan fogott bele.

– Szeretnék kérdezni valamit – arca elkomorult, mint aki tudni akarja, ha az ösztöndíj alatt hal meg, akkor saját halottjának tekinti-e az Alapítvány, vagy hazaszállítják a holttestét.

– Tessék – Flüelen nagyot sóhajtott és hátradólt a karszékekben, a rugók nem ropogtak alatta. Mert sokkal könnyebb vagy puhább a feneke, gondolta Valentin.

Flüelen úgy dőlt hátra, hogy Valentin látta benne az elismételt mozdulatot, miként az ösztöndíjasok vonják kérdőre ilyenkor. Meddig maradhatok? Mit csináljak, mit várnak tőlem? És tessék, ez is ugyanazt mondja, mint a többi. Ez se különb, hiába bízunk benne. S akkor, mert Valentin ismerte ezt a mondást, gyáva nyúlnak nincs hazája, kedve támadt merészet gondolni.

– Ráér estére? – kérdezte Valentin.

Flüelen a kérdés összes lehetséges jelentésváltozatát pörgette a fejében, s némi haj-, fül-, homlok- és szemöldökmozgatás után úgy ítélte meg, hogy Valentin azt kérdezi tőle, ráér-e estére.

– Igen, rá – mondta Flüelen. – De miért kérdezi?

– Tudja, gyerekkoromban sokat kardoztam az iskolában, és folyton rávágtak az ujjaimra. És most, hogy öregszem, egyre nehezebben mozognak az ízületeim.

Nehezemre esik a gépelés, viszont a gondolataim nagyon gyorsan pörögnek. Azt szeretném, hogy egy órát, másfelet diktálhatnék magának.

Flüelen olyan tágra nyitotta a szemét, hogy a haja beleakadt a szemöldökébe. Szaporán pislogott.

Valentin üres tekintettel nézett maga elé a földre.

– Ugye, most hülyéskedik? – kérdezte Flüelen.

– Nem – Valentin szomorú, nehéz gyerekkora kiült az arcára.

– Már ne haragudjon, de ez nem tartozik az Alapítvány hatáskörébe – mondta Flüelen kissé indulatosan, megfogta a szék karfáját, s csak tanult modora fogta vissza, hogy el ne rohanjon.

Valentin érezte, ezúttal messzire ment, itt nem játszhat úgy, ahogyan otthon.

– Bocsásson meg, nem akartam megbántani – mondta Valentin.

– Nem bántott meg – mondta Flüelen duzzogva és megbántva.

– Nézze – emelte Valentin kezét Flüelen elé –, lát maga itt egy fél darab sérülésnyomot?

Flüelen értetlenül nézett a zongorista alkatú kézre. Valentin látta, hogy a nő tényleg keresi a nyomot.

– Lehet, hogy gyerekkorom se volt – mondta halkan Valentin, mire Flüelen fölkapta a fejét, kócos frizurája beleremegett, s ezúttal föl pattant a székből.

Valentin is fölugrott, egészen közel álltak egymáshoz.

– Semmi baja a kezemnek – mondta Valentin halkan, bár nem szerette az ilyen beismeréseket –, csak néha kicsit sok az egyedüllét. Ha lenne kedve olykor beszélgetni, annak örülnék. Jó lenne egy pohár bort meginni valahol, és nem csak némán bámulni a távolba. A gondolatok önmagukban megeszik a gondolkodást. Ezért kérdeztem. Ráér estére?

Flüelen oldalt a padlót nézte. Nem látott még ilyen fickót, aki percek alatt ekkora fölfordulást okoz benne. Ha most azt mondja, nem ér rá, úgy tesz, mint aki nem értette meg, amit mond.

Flüelen bólintott.

– Oké! A hattýúknál hétkor.

Valentin kinyitotta az ajtót, Flüelen köszönés nélkül távozott, mintha mindketten kimerültek volna.

Valentin könnyű ebédet ütött össze, krumpli, tojás, hagyma és kolbász felhasználásával. A cseresznyepálinkából fél kortyot ivott. Ebéd után ledőlt az ágyra, forgolódott, félve gondolt az estére. Ugyanakkor csodálkozva látta, hogy kérdései kimondatlanok maradtak. Talán nem véletlen. Nem szabad, nem lehet őket feltenni.

Lassan merült álomba, pedig nem volt semmi más dolga.

Jóval hét óra előtt indult a városba, a nap sárga erdőt festett a hegyoldalra.

Kiwi szobájából írógép kopogása szűrődött ki újra a nyitott ablakon. Valentin megpróbált belesni rajta, de ahhoz túl magasan állt, csak a plafont és a csillárt látta.

Megtörölte a szemüvegét, főzés közben összefogdosta.

A lejtős utcán úgy haladt lefelé, mint aki el akarja szórni a csuklóját. Egész teste lazán himbálódzott a válla körül.

Köszönt, lépdelt, köszönt, mintha otthon lenne, pedig az alkonyi fények egyre csak azt juttatták eszébe, egyszer ennek is vége szakad.

Eljön a reggel, amikor haza kell indulni, s ebben van némi végzetesség, valami véglegesség.

A vendégség vége. Amire nem jó gondolni.

Az a vendégség jó, ahol addig maradhat, ameddig akar. Mert a vendégségek többségét előbb-utóbb elunja az ember, hazavágyik. De most innen hova? Itt jó.

Időben mérhetetlen távolra került Magyarország, az ott töltött évek hosszú, hiábavaló sora. Elmúltak, eltűntek. Halovány, szürke emléktömeg maradt a helyén.

Az itt töltött napok alatt gondolatai és érzékei között fölszívódott az a hely, ahonnan ki kellett jutnia. Mit jutnia? Szabadulnia. S milyen szabadulás az, ami egyszer csak véget ér, és vissza kell térnie ugyanoda?

Valentin mélységesen elszomorodott, hullámozó kedélye kínozza. Lehet, hogy itt elmúlna, lehet, hogy itt ki se alakulna. Mert itt kedv és biztonság van.

Jól van, hagyd ezt abba, morogta magában az utcán. Használd ki ezt a kevés időt, mielőtt visszamégy a ketreche. Ráérsz otthon bőgni, mint egy majom. S ettől tényleg elszorult a torka. Nincs borzalmasabb, mint mikor saját gondolataimtól meghatódom, gondolta.

Zsebkendőt vett elő, szétnézett az utcán, látja-e valaki. Megtörölte a szemét, kifújta az orrát, senki nem figyelt rá. Rendezte sorait.

Volt ideje megtanulni irányítani magát.

Az útjába eső kioszkban újságot vásárolt, kísétált a tópartra, a hattyúk közelébe, leült a padra és széthajtotta az újságot. Épp olyan volt, mint az otthoniak. S bár nem értette, miről írnak benne, de az újság szerkezete, hangulata, a direktben mosolygó fejek, a reklámok, az idilli üzleti partnerséget ábrázoló fotók hajszálra az otthoniak.

Napok teltek el azóta, mégis úgy lapozgatta, hátha írnak valamit a múltkori szirénás riadóról. Egy képen rendőrautó állt, de láthatólag semmi köze hozzá. Itt legalább gyorsan túltesznek a híreken, gondolta, s akkor egy rossz minőségű fotón ismerős formát fedezett fel.

Saját magát. Nagy szatyrokkal lépdelt a cukrászda előtt. Mikor is volt? Akkor vette a két kiló banánt és a jércemellet. És azt a ropogós kenyeret, amit úgy tört ketté a fogai alatt, mint a friss grillázs.

De miről szólhat a cikk? Ismerős szavakat keresett. Megérzése szerint a forgalomról vagy forgalom változásáról írtak.

Újra figyelmesen megnézte a képet. Rajta kívül autók és másik két gyalogos látszott, közülük csak egy volt fölismerhető.

Valentin hátradólt a széles padon, kezeit átvette a támlán, s a hegyekben kigyúló lámpások felé nézett. Át a vízen, mely még a délutáni szél hullámait dobálta, de a levegő már nem mozgott.

Délutáni gondolatai jöttek volna elő, de szó szerint visszanyomta őket. Nem akarta, hogy érzékenysége eluralkodjon rajta. Inkább élvezte a frissen hűlő levegő illatát, amely a víz párájából emelkedett ki.

Flüelenre gondolt, előre ki kell találnia, hogyan viselkedjen vele, különben fölösleges zavart okoz megint. Flüelen klassz lány, és láthatólag az Alapítványon kívül másra nemigen van ideje. Valószínűleg mindent tud az itteni életéről, de talán semmit az enyémről, gondolta Valentin. Pedig hasonló alkat, bár ez majd elvállik.

Kíváncsi leszek, mit szól az újsághoz. Alig, hogy megjöttem, már benne vagyok. Hiúnak fog gondolni, mert talán az is vagyok.

Valentin összereződött, jobbán sötét árny jelent meg.

Idős asszony vékony kabátban, kendővel, az alkonyhoz képest napszemüvegben. Botjával a pad felé mutatott.

– Szabad? – kérdezte alig érthetően.

Valentin arrébb húzódott, helyel kínálta az asszonyt.

Egy pillanatra az jutott eszébe, ez Flüelen. Most megleckézteti a délelőttiéért.

Valentin oldalról nézte lopva, belefér-e az asszony jelmezébe Flüelen. Szomorúan látta, hogy nem. Pedig elragadó ötlet. Vagy eltelt volna ennyi idő, és ez valójában Flüelen, harminc évvel később.

Látod, barátom, mondta magának Valentin, így szórakoztatod magad ebben a kies világban. Látszólag egy padon ülsz jó ideje, mégis mennyi minden történt veled. És mennyi minden fog még, ha egyszer fölállsz innen.

Valentin saját gondolatai nyomán fölállt, köszönt az asszonynak, s elindult a hattyúk felé.

Hét óra lesz tíz perc múlva, jól látszott a toronyórán. Mintha az első randevúra várakozna, hengert formált az újságból, és fejbe kólintotta magát. Barátság, barátom!

Most újra megfogta a hattyú nyakát, amely finoman csiszolt fémből volt kiöntve. A hideg nyakról egyszeriben eszébe jutottak a harangok, amiket az elmúlt napokban mintha nem hallott volna. Nem rázták az épületek falait. Az erős harangzúgás a szeizmológiai méréseket is összezavarja.

Valentin levette kezét a hattyúnyakról, s a hozzá vezető két tóparti utat figyelte. Az egyikén hatalmas piros sapka bukkant föl, a másikon flitterek csillogtak.

Csak nehogy zavarba hozzon valami bálestélyi öltözettel!

Valentin farmert viselt, fekete pólót és kék pulóvert. Az újság összefogta a kezét, kukába hajította.

Pontban hét óra. Flüelen késni fog. De hogy mennyit, a jóisten tudja!

(folytatjuk)